

ಕರ್ನಾಟಕ

ಅಗಸ್ಟ್ 2003

ಕ್ರಿಂಗೆಯ ಸಾರಂಜಿ

ಪ್ರಕಾಶ್

ಶ್ರೀನಿವಾಸ ವ್ಯಾಧ್ಯ

ಜಯ್ಯಾ ಯಾಹೆ ಶಿರಾಲಿ

ಹೆಚ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ

ಮಾಲಾ

ಕಂ.ಭಂ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ

ವೈ. ನಾರಾಯಣ ಶರ್ಮ

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ: ರೂ. 5.00

With Best Compliments from:

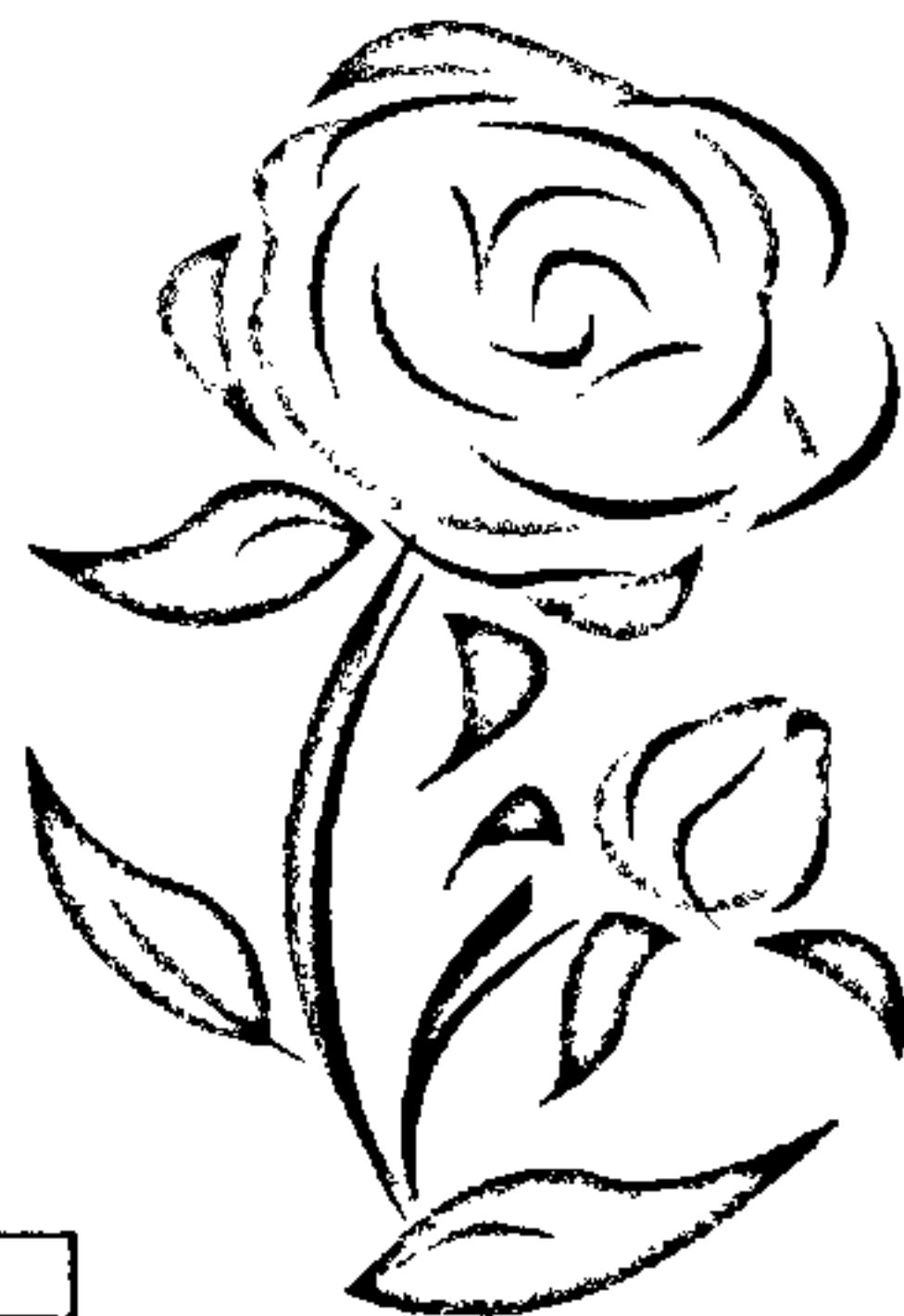
No. 2, 3rd Cross, Kalasipalyam,
New Extention
Bangalore - 560 002.

Grams : Equipments : Tel : 2222301
Fax : 080-2224497

Distributors For : ASPEE Sprayers and
Dusters for Agriculture
And Horticulture.

CONSIGNMENT : M/S DSM
ENGINEERING
PLASTICS (INDIA)
PVT. LTD.

Thermoplastic Ployster
Granules (CENKITE)
Polyamide Granules
(CENKALON)

ಗೌರವ ಸಲಹೆಗಾರರು:	ಚಂದಾ ವಿವರ:	
ಶ್ರೀ ಅ.ರಾ.ನೇ.	ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ:	ರೂ. 5.00
ಶ್ರೀ ಶೇಷಗಿರಿ	ವಾಷಿಕ ಚಂದಾ	ರೂ. 60
ಸಂಪಾದಕ:	ಪತ್ತು ವರ್ಷದ ಚಂದಾ	ರೂ. 500
ಶಿವಮೂರ್		
ಉಪ ಸಂಪಾದಕ:		
ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿ		
ಏಜಾನ್: ಕೊರವಂಜಿ ಅಪರಂಜಿ ಟ್ರೆಸ್, 36, ನೇ ಮುಖ್ಯ ರಸ್ತೆ, ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ, ಬೆಂಗಳೂರು - 560 003 (ಕೆಲಸದ ವೇಳಿ: ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 8 ರಿಂದ 10 ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ)		

ಕೈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ಸಂಪುಟ 20

ಅಗಸ್ಟ್ - 2003

ಸಂಚಿಕೆ - 11

ಅಪರಂಜಿ ಕಿಡಿ	ಪ್ರಕಾಶ್	2
ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಯ	ಶ್ರೀನಿವಾಸ್ ವ್ಯಾದ್ಯ	4
ವಿಚಿತ್ರ ಪದಗಳು	ಶಿವ್	13
ಮರೀಚಿಕೆಗಾಗಿ....	ಶ್ಯಾಮಲ ರವಿಶಂಕರ್	16
ನಾವಿದ್ದದ್ದು	ಭಕ್ತ	20
ಸಂದರ್ಭನ	ಜಯಾ ಯಾಜಿ ಶಿರಾಲಿ	24
ಬೆಂಗಳೂರ ಚೆಳಿ...	ಹೆಚ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ	27
ಆಸ್ತ್ರೇಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರಸ್ಯ...	ಮಾಲಾ	32
ಬೇಟಿ	ಕಂ.ಭಂ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ	35
ಸಾಮ್ಯವಾದ ಅಂದೆ,...	ವ್ಯ.ಎನ್. ಗುಂಡೂರಾವ್	37
ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗೆ...	ವ್ಯ. ನಾರಾಯಣ ಶರ್ಮ	40

○ ಪ್ರಕಾಶ

ಗ್ರಾಮೀಣ ಕೃಷಣಂಕ; ನೌಕರರ ವಚಾಕ್ಕೆ ಸುತ್ತೋಲೆ
- ಸುದ್ದಿ

ಇದು ಕಿಲೋ ಗ್ರಾಮೀಣ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಲಿದೆ!!

★★★

ತಿರುಪ್ಪತಿ ಲಾಡು ಪ್ರಸಾದ ಬೇರೆಡೆ ಮಾರಾಟ ರದ್ದು
- ಸುದ್ದಿ

ಕಾರ್ಪೋರೇಟ್ ದೇವರು?!

★★★

ಸಮಾಜ ಸೇವೆಯಿಂದ ನೆಮ್ಮೆದಿ ಸಾಧ್ಯ
- ಪತ್ರಿಕೆ

ಯಾರಿಗೆ?!

★★★

ಪೂರ್ಣಿಮೆ ಪೂರಿ ತಿನಿಸಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಿ ಪರಾರಿ
- ಸುದ್ದಿ

ಚೆಳ್ಳಿ ಹಣ್ಣು ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ ಪಾಪ!!

★★★

ವಾಜಪೇಯಿ ಹಾಗೂ ಅದ್ವಾಣಿ ನಡುವೆ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯ ಇಲ್ಲ
- ಮಹಾಜನ

ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಇದೆ, ಭಿನ್ನ ಹೇಗಾಗುತ್ತೇ??

★★★

ಜಯದೇವ ಅಸ್ತ್ರೇಗೇ ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದ ಹೃದಯ ಚೆಕೆತ್ತೆ!

ಶ್ರೀರಂತಿರ ಅಂದರೆ ಹೀಗಿರಬೇಕು!

★ ★ ★

ನನ್ನ ಪಾತ್ರ ಮುಕ್ತಾಯ

- ಕಂಚಿ ಶ್ರೀ

ದೇವರೇ ಗತಿ!!

★ ★ ★

ಯಾವುದೇ ಕ್ಷಣಾದಲ್ಲಿ ಚುನಾವಣ ಎದುರಿಸಲು ಸಿದ್ಧ

- ಸೋನಿಯಾ

ಎದುರಿಸಲು ಅನ್ನಕ್ಕೆ ಇದೇನು ಯುದ್ಧವೇ??

★ ★ ★

ಮೇಲು

ದೀರಳಿಗೆ

ಅಕ್ಕನಿಗೆ

ಕೈಷ್ಟಣ್ಮೊಬ್ಬನೇ

ಚೆನ್ನಮಲ್ಲಿಕಾಜುಂನನೊಬ್ಬನೇ

ಮೇಲು

ಮೇಲು

ಉಳಿದವರು ಫಿಮೇಲು

ಉಳಿದವರು ಫಿಮೇಲು

ಅಲಮೇಲುಗೆ

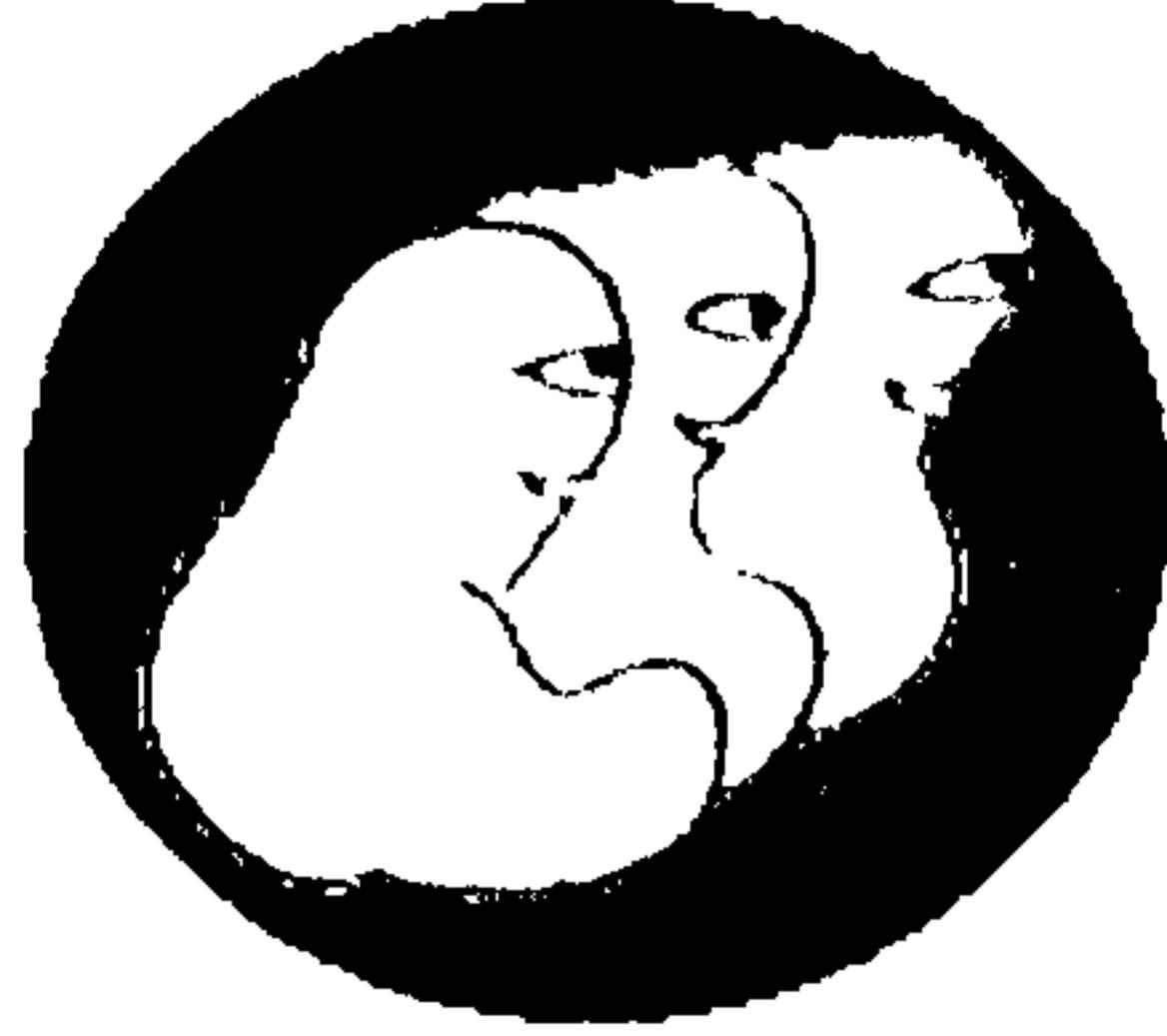
ಮದುದೆ

ಯಾದ ಮೇಲೂ

ಇ - ಮೇಲು

ಒಂದೇ ಮೇಲು

- ಎನ್ ಪ್ರಕಾಶ

ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಯಾಸ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ - ಶ್ರೀನಿವಾಸ ವ್ಯಾಧ್ಯ

ಯಾಸ್ಯ ಪ್ರಥಾನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿಯ ಯಾಸ್ಯ, ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕಲಾತ್ಮಕತೆಗೆ ಅಡ್ಡ ಬರಬಾರದು. ಈ ಮಾತಿಗೆ ಮಾದರಿಯಾಗಿ ಗೊರೂರರ “ನಮ್ಮ ಉರಿನ ರಸಿಕರು” ಕೃತಿಯನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ಈ ಕೃತಿಯಿಂದ “ಶಾಲುಸಾಬಿ”ಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಭಾಗವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆಯ್ದುಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ಚಿತ್ರಣ ಒಂದು ಯಥ್ಕಾಗಾನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ಆದರೆ ಬಯಲಾಟದ ವಾತ್ರಧಾರಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ “ಶಾಲುಸಾಬಿ” ಓದುಗರ ಕಣ್ಣನಗಳಲ್ಲಿ ಕೂತುಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಸಾಬಿಯ ಕೆಂಪುಶಾಲು, ಬಿಳಿಯ ಗಡ್ಡ, ಕ್ರೇಕೋಲು, ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಶೈಲಿಯ ಕನ್ನಡ ಮಾತು, ಪಾಳಿಯನಾರ ಸ್ವಭಾವ; ರಥ್ಮೋತ್ಸವ ಹೋಳಿ ಹಬ್ಬ ಮುಂತಾದ ಈ ಉರಿನ ಹಿಂದೂ ಯಬ್ಬಗಳಲ್ಲಿ ಅವನು ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸುವದು. ಇಂತಹ ಗುಣಗಳೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟಾಗಿ “ನಮ್ಮ ಉರಿನ”ಲ್ಲಿ ಶಾಲುಸಾಬಿಗೆ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ. ಜೊತೆಗೆ “ಅತ್ಯಳ ವಿತ್ಯಳ ರಸಾತ್ಯಳ ಪಾಠಾಳದಿ ಭಫ್ಫನ್ನೇವತ್ತಾರು ದೇಶ” ಗಳ ಚಿತ್ರ, ವಿಚಿತ್ರ ವೇಷದ ದೊರೆ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ; “ಬಂಧಾಳೋ ಚಂದ್ರಮತಿ ಬಂಧಾಳೋ” ಎಂದು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತ ಕುಣಿಯುತ್ತ ಬರುವ ಚಂದ್ರಮತಿ; ಆಟವು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಇನ್ನೇನು ಪ್ರೇಕ್ಷಕರೆಲ್ಲಾ ಏಣುವದರಲ್ಲಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು, ವಿಷ್ಣುವು ರಂಗಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಒಂದು ‘ನಾನು ವಿಷ್ಣು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ’ ಒಂದ್ದೀಗೆ ಇದ್ದೂಂಡು ನಾನು ಆಡೋದ್ದ ನೋಡ್ದೂಂಡು ಹೋಗಬೇಕು’ ಎಂದು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಗಜ್ರಿಸುತ್ತಾ ಹಾಡುತ್ತ ಕುಣಿಯುವದು, ಇಂತಹ ಚಿತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ಸೇರಿ “ನಮ್ಮ ಉರಿನ ರಸಿಕರು” ಕೃತಿಯನ್ನು ಅಮರವಾಗಿಸಿವೆ.

ನಾನು ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಗೊರೂರರ “ನಮ್ಮ ಉರಿನ ರಸಿಕರು” ಆಧುನಿಕ ಕನ್ನಡದ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಯಾಸ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ ಮುನ್ನಡಿ ಬರೆಯುತ್ತಾ ಡಿ. ಡಿ.ವಿ.ಜಿ.ಯವರು “ಉತ್ತಮ ಯಾಸ್ಯವು ಆನಂದದ ಒಂದು ಸ್ವರೂಪ; ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬಾಗಿಲು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮಾತಿಗೆ ಗೊರೂರರ “ನಮ್ಮ ಉರಿನ ರಸಿಕರು” ಕೃತಿಗಿಂತ ಬೇರೆ ಉದಾಹರಣೆ ಬೇಕೆ?

ಶಾಲುಸಾಬಿ

- ಗೋರು ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಐಯ್ಯಂಗಾರ್

ಒಂದು ದಿನ ನಮ್ಮ ಉರಿನ ಯಕ್ಕಾನ ಸಭೆಯವರು ಒಂದು ಆಟವನ್ನು ಆಡುವ ಏಷಾಡು ಮಾಡಿದರು. ಆಟ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ, ಕತೆ. ಆಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಶಾಲು ಸಾಬಿಯೇ ಮುಖಿಂಡ. ‘ಸಾಬನಿಗೂ ಭಾಗವತರ ಆಟಕ್ಕೂ ಏನು ಸಂಬಂಧ?’ ಎನ್ನಬೇಡಿ. ನಮ್ಮ ಉರಿನ ಸಾಬಿಯು ಉರಿನ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳಿಗೂ ಮುಖಿಂಡ. ರಥೋತ್ಸವದ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ, ಇತರ ಉತ್ಸವಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ, ಶಾಲುಸಾಬಿಯು ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಸಾಯಂಕಾಲದವರೆಗೆ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಬಳಿಯೇ ಓಡಾಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾನೆ. ದೇವರ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ವಾಹನ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುಪುದರಲ್ಲಿ, ರಥವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ವಿಧವಿಧವಾದ ರೀತಿಯಿಂದ ಆಲಂಕರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ದೇವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹೊವು ಹಾರಗಳನ್ನು ತರಿಸಿ ಅಡ್ಡಕಾರರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಉತ್ಸವಗಳನ್ನು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೊರಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ಇವುಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಮುಖ್ಯ ಭಾಗವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತಾನೆ. “ಇದು ವಿಗ್ರಹಾರಾಧನೆ, ತಾನು ಮುಸಲ್ಲಾನ ವಿಗ್ರಹಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ತನಗೆ ಆಗದು” ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಅವನಿಗೆ ಹೋಳಿದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿ ಉತ್ಸವದ ಮುಂದೆಯೂ ಕೆಂಪು ಶಾಲನ್ನು ಹೊದೆದುಕೊಂಡು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬೆತ್ತುವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಸಾಬಿಯು ತಿರುಗುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಮೀರಲು ಯಾರಿಗೂ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಉರ ಪಟ್ಟೆಲರು ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹೋಗಿ ಕರೆದರೂ ಬಾರದ ಅಡ್ಡೇಕಾರ ಗೌಡಗಳು ದೂರದಲ್ಲಿ ಸಾಬಿಯ ಶಾಲನ್ನು ಕಂಡ ಹೊಡಲೇ ಹೊರಟು ಬರುತ್ತಾರೆ.

ಸಾಬಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಭಯವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆಳು ಆರಡಿ ಎತ್ತರ, ವಿಶಾಲವಾದ ಎದೆ, ಶಕ್ತಿಯಕ್ತವಾದ ಮಾಂಸವಿಂಡಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕ್ಷೇತ್ರ, ಪಶುಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸತಕ್ಕ ಕ್ರಾಂತಿಯಕ್ತವಾದ ಕಣ್ಣಗಳು, ಅಗಲವಾದ ಹಣೆ, ಹುರಿಮಾಡಿದ ಮೀಸೆ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನೆರಿತ ಕೂದಲು ಕಾಣುತ್ತಿರುವ ಗಡ್ಡ. ಅವನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಹುಡುಗರು ಹೆದರುತ್ತಾರೆ. ದೊಡ್ಡಪರು ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ಬೆಲೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಸಮ್ಮ ಉರು ಪೇಟಿಯಲ್ಲಿ ಅವನೇ ಒಬ್ಬ ಪಾಳಿಯಾರ. ಯಾರಾರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವನೇನು ಕಲವ ನಡೆಯುತ್ತದೆ, ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರ ಕಲಹವೇನು, ದಾಯಾದಿಗಳ ಜಗತ್ವೇನು, ಎಲ್ಲಾ ಅವನಿಗೆ ಗೂತ್ತು. ಪೇಟಿಯ ಒಂದು ವ್ಯಾಜ್ಯವನ್ನೂ, ಅವನು ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಿಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ದೂರೂ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಬರಬೇಕು. ನಿಷ್ಟಕಾತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನ್ಯಾಯ

ತೇಮಾರ್ಥವಾಗಬೇಕು. ರೋಗಿಗ ಜಾಸ್ತಿಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಪಾರಂಭಿಸಿದ್ದರೂ, ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಮೀರುವ ದ್ವೇರ್ಪ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಸಾಬಿಯು ಈ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಉಪನಲ್ಲಿ ಮಾರಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ವ್ಯಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಎರಡು ಪಕ್ಷದವರಿಗೂ ಸಮರ್ಪಕವಾಗುವಂತೆ ತೇಮಾರ್ಥನ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ನಮ್ಮ ಉಪನಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕರ್ಷಪಾತ್ರಿಗೂ ನ್ಯಾಯಕ್ಕೂ ಸಾಬಿಯ ಪಂಚಾಯಿತ್ತ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಭಾವನವರು ಕೋಟ್ಯು ಕಳೇರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಂಡವರು. ಅವರಿಗೆ ಶಾಲುಸಾಬಿಯ ನ್ಯಾಯ, ಅವನ ಪಂಚಾಯಿತ್ತಗಳಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ಅವರು “ಸಾಬಿಯ ನ್ಯಾಯವೆಲ್ಲಾ ಬರೀ ಬುರುಡೆಯ ನ್ಯಾಯ, ಅವನಿಗೇನು ಗೊತ್ತಿದೆ?” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ಸೆಲ ಅವರೂ ತಮ್ಮ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಾದ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಿತು. ಪೇಟೆಯ ತಿಮ್ಮನಿಗೂ ಹನುಮನಿಗೂ ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳಿಂದ ಒಂದು ಕುರಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಜ್ಯ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಹನುಮನ ಒಂದು ಕುರಿಯು ಒಂದು ರಾತ್ರಿ, ಎಲ್ಲೋ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ಅದರ ಕೆಲಸ ತಿಮ್ಮನ ಮನೆಯವರು ಪೂರ್ವೇಸಿಬಿಟ್ಟರೆಂದು ಹನುಮನಿಗೆ ಅನುಮಾನ; ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಿಂದ ಮನಸ್ತಾಪ. ಹನುಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾಯುವಂತಹ ಕುದುರೆ ಇದ್ದಿತ್ತು. ಅದು ಒಂದು ರಾತ್ರಿ, ಕೆರೆಯ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಜೊಂಡಿನ ನಡುವೆ ಸತ್ತಮೋಯಿತು. ಹನುಮನು ತನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳಿಂದಿಗೆ ಆ ಕುದುರೆಯ ನಾಲ್ಕು ಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ಕೆಟ್ಟಿ, ತಿಮ್ಮನ ಹೊಲದೊಳಗೆ ತಂದುಹಾಕಿ ಅದರ ಬಾಯಿಗೆ ಒಂದು ಗೋಣೀ ಚೀಲವನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಹಗ್ಗಿದಿಂದ ಬಲವಾಗಿ ಬಿಗಿದು, ನೋಡುವವರಿಗೆ ಅದನ್ನು ಉಸಿರುಕಟ್ಟಿಸಿ ಕೊಂಡುಹಾಕಿರುವರೆಂದು ತೋರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದನು. ಮರುದಿವಸ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹನುಮನ ಕುದುರೆಯನ್ನು ತಿಮ್ಮನು ತನ್ನ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಬಾಯಿಕಟ್ಟಿ ಗುದ್ದಿ ಕೊಂಡುಹಾಕಿರುವ ವರ್ತಮಾನ ಉರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹರಡಿತು. ಹನುಮನ ಕುರಿಗೂ ಇದಕ್ಕೂ ಜನರು ಹೇಗೋ ಗಂಟುಹಾಕಿ, ತಿಮ್ಮನು ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿರಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿತೋಡಿದರು.

ಸರಿ, ಶಾಲು ಸಾಬಿ ತಾನೇ ತಮ್ಮ ಉರಿನ ಧರ್ಮವಶಾರ! ಅವನನ್ನು ತಿಮ್ಮನ ಹೊಲದ ಬಳಿಗೆ ಬರಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದೆವು. ನೋಡೋಣವೆಂದು ನಮ್ಮ ಭಾವನವರೂ ಬಂದರು. ಶಾಲು ಸಾಬಿಯು ಹನುಮನನ್ನೂ ತಿಮ್ಮನನ್ನೂ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಿದನು. ಮೊದಲ ದಿವಸ ರಾತ್ರಿ, ತನ್ನ ಕುದುರೆಯ ತಿಮ್ಮನ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಮೇಯತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿದನೆಂದು ಹನುಮನು ಹೇಳಿದನು. ಶಾಲು ಸಾಬಿಯು

ಹೊಲವನ್ನೆಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆಸಿ ನೋಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಕುದುರೆಯು ಹೊಲಕ್ಕೆ ಬಂದ ಗುರುತು ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಉಳಿದ ಕೆಲಸವನ್ನೆಲ್ಲ ಉಂಟಾಗಿ ಮಾಡಿತು. ಶಾಲು ಸಾಬಿಯು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನೇರಿದಿದ್ದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ, ಕುದುರೆಯು ಹೊಲಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸಾಯಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಸತ್ತೆ ಮೇಲೆಯೂ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಬಂದಿತೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು. ಕೊನೆಗೆ ಹನುಮನು ತಾನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ಹನುಮನಿಗೂ ಅವನ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಈಚೆಗೆ “ಸತ್ತೆ ಕುದುರೆ ಹೊರುವವರು” ಎಂದೇ ಹೆಸರಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಭಾವನವರೇನೋ ಈಚೆಗೆ ಬಂದು ದಿವಸ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ‘ಪರವಾಯಿಲ್ಲಯ್ಯ’, ಬಂದೊಂದು ಸಲ ಸಾಬಿಯು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ತೀಮಾರ್ಫನಿಸುತ್ತಾನೆ’ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಸಾಬಿಯು ಇಂತಹ ಎಷ್ಟೂ ಸಂದಿಗ್ಗ ಪ್ರಶ್ನಾಜ್ಞನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ತೀಮಾರ್ಫನಿಸಿದ್ದಾನೆ.

ಶಾಲು ಸಾಬಿಗೆ ಓದಿ ಬರಹ ಬಾರದು. ಕಥಾರಿ ಗುತ್ತಿನ ರುಜುವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. “ನಾವು ಟೋಪು ಸುಲ್ತಾನನ ವಂಶದವರು, ಶೋರರು. ಆದುದರಿಂದ ಕಥಾರಿಯೇ ನಮ್ಮ ರುಜುವಿನ ಗುರುತು” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಹಿಂದೂಗಳಾದ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೇ ಅವನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ಅವನಿಗೆ ಖುರಾನಿಗಿಂತ ರಾಮಾಯಣ ಮಹಾಭಾರತಗಳ ಕಥೆಗಳೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು. ಅವನ ನ್ಯಾಯ ತೀಮಾರ್ಫನಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಭಾರತದ ಕಥೆಗಳನ್ನೇ ಉದಹರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಹೇಗೆ ವಿಧ್ಯಾವಂತನಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಹಣವಂತನೂ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಹೇಗೋ ವರ್ಷಕ್ಕಾಗುವಷ್ಟು ಪ್ರೇರನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾನೆ.

ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಆಟವಾಡಲು ನಮ್ಮ ಉರಿನವರು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರೆಂದು ಹೇಳಿದೆನಷ್ಟೆ. ಆ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಉರಿನ ಪೇಟೆಯ ಆಟಗಾರರ ಸಂಭ್ರಮ ಕೇಳಬೇಡಿ. ನಮ್ಮ ಉರಿನಲ್ಲಿ ಬಯಲಾಟವೆಂದರೆ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಹತ್ತು ಹನ್ನರಷ್ಟು ಹಳ್ಳಿಗಳ ಜನರು ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಸಾವಿರಾರು ಜನರೆಡುರಿಗೆ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸತಕ್ಕ ನಮ್ಮ ಉರ ಆಟಗಾರರನ್ನು ಕಂಡು, ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರಿಗೂ ತಾಯಂದಿರಿಗೂ ಬಹಳ ಹೆಮ್ಮೆ. ಆ ದಿವಸ ಆಟಗಾರರಿಗೆ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ. ಮನೆಯವರಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅಂದು ಅವರಿಗೆ ವಿರಾಮ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಆಟದ ದಿವಸ ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬರಿಗೂ ನಮ್ಮ ಉರಿನಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಮೊಸರು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಮನೆಯ ಹೆಂಗಸರು ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ವಹಿಸುವವರಿಗೇ ಆ ದಿವಸ ಹಾಲು ಮೊಸರನ್ನು ಮೀಸಲಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹೆಂಡತಿಯೂ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ತಾಯಿಯೂ “ಈ ದಿವಸ ನನ್ನ ಗಂಡ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ್ನ ಕುಣೀತಾನೆ;

ಇವತ್ತು ಸನ್ನ ಮಗ ಚೆಂಡುಮತ್ತಿ ಆಗಾಷ್ಟೆ” ಎಂದೂ ಹೆಚ್ಚೆಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮುರ ಆಟದಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರಪಣ್ಣ ಕುಣಿಯುವುದೆಂದರೆ ಏಕ್ಕಾರ್ಥಿಕ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆದಂತೆ. ವೇಟಿಯ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮಹಿಳೆಗಳನ್ನೂ ತಾನು ಒಂದು ದಿವಸ ಆಟದಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರಪಣಿಸುತ್ತೇನೆಂಬದೇ ಕನಸಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಆವತ್ತಿನ ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ: ಸಾಯಂಕಾಲ ಏಳು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯ ಹೆಂಗಸರೆಲ್ಲಾ ದನಗಳನ್ನು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿ, ಅವುಗಳ ಹಾಲು ಕರೆದು, ಅವುಗಳ ಮುಂದೆ ಘಲ್ಲು ಹಾಕಿ, ಆಟದ ಚಪ್ಪರದ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಕುಳಿತರು. ಆಟದ ಬಯಲು ಅವರ ನಗುವಿನ ಗೆಲುವಿನ ಧ್ವನಿಯಿಂದಲೂ, ಕಡಗಗಳ ಶಬ್ದದಿಂದಲೂ ಮಂಬಿಹೋಯಿತು. ಮಧ್ಯ ಮಧ್ಯ ಅವರು ಎಲೆ ಅಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಅಗಿಯುತ್ತಾ, ಒಬ್ಬರಿಂದೊಬ್ಬರು, ಕಾಚಿನಪ್ಪಡಿ, ಹೋಗಸೊಪ್ಪನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಹುದೂರ ಕೇಳುವಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗಾಗ್ಗೆ ರೈತರ ಬಾಲಕರೂ ಯುವಕರೂ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅವರಿಂದ ಎಲೆ ಅಡಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಹೊಂಡು ಒಂದೆರಡು ವಿನೋದದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಾ ಮಧುಗಿಯರಿಂದ ಬೈಯಿಸಿಕೊಂಡು ನೂಕಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಕೆಲವು ಯುವತಿಯರು ಹಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅವರೆಲ್ಲ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಾದುದರಿಂದ, ಬಹಳ ಆರೋಗ್ಯವುಳ್ಳವರಾಗಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಗಂಡಸುತ್ತನವುಳ್ಳವರಾಗಿಯೂ ಇದ್ದರು. ಸುಮಾರು ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಯೊಳಗಾಗಿ ಮುನ್ನಾರು ನಾನೂರು ರೈತರ ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರು ಸೇರಿದರು. ಸಾಬಿಯು ನನ್ನನ್ನು ಬೇಗ ಬರಹೇಳಿದ್ದದರಿಂದ, ನಾನು ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಯ ವೇಳಿಗೆ ಆಟದ ಬಯಲಿಗೆ ಹೋದೆನು. ಹಳ್ಳಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಆನಂದಗಳನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಿಂದಿದ್ದ ಗುಂಡನೂ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಂದನು.

ಆ ವೇಳಿಗೆ ಗುಂಪು, ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರೆಲ್ಲರೂ ಆನಂದದಿಂದ ಮನಬಂದಂತೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಗುಂಡನು “ಇವರ ಸಂತೋಷವನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಹೊಟ್ಟಿಕೆಚ್ಚಾಗುತ್ತೆ. ಹಗೆಲೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಹಕ್ಕಿಗಳಂತೆ ಆನಂದದಿಂದ ಇದ್ದಾರೆ” ಎಂದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದ ನಂತರ “ಈ ಜನರ ಆನಂದವು ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕವಾದುದು, ನನಗೂ ಇವರಂತೆ ಹಾಡಬೇಕೆನ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅವರ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತುಹೊಂಡು ಆಟವನ್ನು ನೋಡೋಣ ಬಾ” ಎಂದನು. ನಾನು “ಸಾಬಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ನೀನೇ ಹೋಗು” ಎಂದೆ. ಗುಂಡನು “ಆ ಮಧುಗಿಯರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನನಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಹಕ್ಕಿಗಳಂತೆ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅವರ ಮುಖದ

ಗಂಭೀರ್ಯ ಹೇಗಿದೆ ನೋಡು” ಎಂದನು. ನಾನು ‘ಅಯ್ಯೋ ಮಂಕೆ’ ಎಂದುಕೊಂಡು “ಹಾಗಾದರೆ ಹೋಗಬೇಡ” ಎಂದೆ:

ಅಷ್ಟುಹೊತ್ತಿಗೆ ಶಾಲು ಸಾಬಿ ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆಂಗಸೆರ ಸದ್ದು ಸ್ಥಳ್ಮ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಸಾಬಿಯು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಆಟಗಾರರೆಲ್ಲಾ ಚಪ್ಪರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಪರದೆಯ ಹಿಂದುಗಡೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ತನತನಗೆ ಮನಸ್ಸು ಬಂದಂತೆ ಬಣ್ಣವನ್ನು ಬಳಿದುಕೊಂಡನು. ಚಂದ್ರಮತಿಯ ವೇಷಧಾರಿಯಾದ ಮಾದನು ಜೋಡಿದಾರರ ಮನೆಯಿಂದಲೇ ಒಂದು ಬಣ್ಣದ ಸೀರೆ ಎರವಾಗಿ ತಂದನು ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನು ಶಾಲುಸಾಬಿಯ ರುಮಾಲನ್ನೇ ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಂದ ತೆಗೆದು ತನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನು ರಂಗಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಶೀನಪ್ಪನು “ಇದು ಸಾಬಿಯ ರುಮಾಲು” ಎಂದನು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸಿದವನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಗಡ್ಡ ದೊರೆಯದೆ ಪೇಚಾಟವಾಯಿತು. ಶಾಲು ಸಾಬಿಗೆ ಗಡ್ಡವೇನೋ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕೀಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನು, ಗುಂಡನ ವಾಕಿಗ್ಗೆ ಸ್ವಿಕರಿಸುತ್ತಾನ್ನಿಂದ ಕನ್ನಡಕವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಜೋಡಿದಾರರು ಅವರ ಹೆಂಡತಿ, ನಾಣಿ, ಕಿಟ್ಟಿ, ಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಭಟ್ಟ ಮತ್ತು ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದರು. ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಎರಡು ಮೂರು ಬೆಂಚುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೂರಿಸಿದುದಾಯಿತು.

ಹತ್ತುವರೆ ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಸಾವಿರ ಜನ ಕಲೆಮೆ ಹೋಯಿತು. ಎಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನೋಡಿದರೂ ಮನುಷ್ಯರ ತಲೆಗಳ ಸಮುದ್ರ. ಆಟವು ಪಾರಂಭವಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಜನರಲ್ಲಿ ಗುಜುಗುಜು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಸಾಬಿಯು ರಂಗಸ್ಥಳದ ಮುಂದೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಾಪೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅದರ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತನು. ಸೂಜಿ ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಜಾಗವಿಲ್ಲದಂತೆ ಅವನ ಸುತ್ತ ಜನ ನೆರೆದಿದ್ದರು. ಗುಂಡನು ಶೀನಪ್ಪನ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದವನು ‘ನಾವೂ ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಸಾಬಿಯ ಜೋಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳೋಣ’ ಎಂದನು. ನಾನು “ಬೇಡ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲ. ಜನ ಮೈಮೇಲೆ ಬೀಳಾತ್ತರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾರ ತಂಟಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲೇ ಇರೋಣ” ಎಂದನು. ಗುಂಡನು ‘ಅವರೆಲ್ಲಾ ಆಡುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೀಳಬಹುದು. ಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದಲೂ ಕಾವ್ಯಗಳಿಂದಲೂ ತಲೆಗಡದ ಅವರ ತೀಕ್ಷ್ಣಾ ಬುದ್ಧಿಯು ಆಟದ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಗೃಹಿಸುತ್ತದೆ’ ಎಂದನು. ಅವನು ಚೇಳಿದುದರ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ನನಗೆ ತೀಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನ ಜಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಸಾಬಿಯ ಕಾಪೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆವು. ನಮ್ಮ ಎಡಗಡೆ ಹೆಂಗಸರೂ ಬಲಗಡೆ

ಗಂಡರೂ ಆಟದಲ್ಲಿ ಬುರುವ ಪಾತ್ರಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾರ್ಪಾಡುಮಾಡುವುದು.

ಆಟವು ಪಾರಂಭಿಕಾಗಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಈಲು ಸಾಬಿಯು ರಂಗಸ್ಥಳದ ಕಡೆಗೆ ಧ್ವನಿಮಾಡಿ ‘ಪರದೆ ಎತ್ತಿರೋ, ಎನ್ನು ಮೊತ್ತು’ ಎಂದ್ದನು. ಅನಂತರ ಒಳಗಡೆ ಗಣಾವತಿಗೆ ಮಂಗಳಾರತಿಯಾದ ಗಂಟೆ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸಿತು. ಮೊರಗಡೆಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಪರದೆಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿದ್ದರು. ಪರಶ್ಚಂದ್ರನ ದಬಾರು ಕಣ್ಣಗೆ ಬಿತ್ತು. ಪರಶ್ಚಂದ್ರನು ಸಾಬಿಯ ರುಮಾಲನ್ನೂ, ಗುಂಡನ ಕನ್ನಡಕವನ್ನೂ ಧರಿಸಿ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಗುಂಡನ ಬೀತ್ತಪನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನು. ಪರದೆ ಎತ್ತಿದ್ದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ‘ಅರರೆ ಎನ್ನಾರು ಸಮಾನರಾರು?’ ಎಂದು ಪಾರಂಭಿಸಿದನು. ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಸ್ವಂತ ವೆಚ್ಚದಿಂದ ನಿಯಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನಮ್ಮು ಉರು ಬ್ಯಾಂಡಿನವರು, ಅವನ ದಬಾರು ಮುಗಿಯುವವರಿಗೆ ಬ್ಯಾಂಡನ್ನು ಬಾರಿಸಿದರು. ಒಟ್ಟಿಫ್ನಲ್ಲಿ ಪರಶ್ಚಂದ್ರನ ಪಾತ್ರವು ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಪಾತ್ರಗಾರ ಮಾದನ ಹೆಂಡತಿಯು ಚೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಸುತ್ತಮುತ್ತು ಇಡ್ಡವರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಪರದೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಪಾತ್ರಗಳಿಲ್ಲ ಪರದೆಯ ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಬರುವುದು, ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಹೋಗುವುದು, ಇದೇ ಪದ್ಧತಿ. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಚಂಡಾಳ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಬಂದರು. ಅವರು ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಎದುರಿಗೆ ನಾಟ್ಯವಾಡಿದರು. ಪರಶ್ಚಂದ್ರನು ಶಿವನನ್ನು ಹೋಡಿ -

‘ಹೋಡಿ ಸ್ವಪ ಮೆಚ್ಚಿದನು ನಾಟ್ಯವ’

ಎಂಬುದಾಗಿ ಹಾಡಿದರು. ಗುಂಡನು “ಏನೋ ಇದು. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸಿದವನೇ ‘ಹೋಡಿ ಸ್ವಪ ಮೆಚ್ಚಿದನು ನಾಟ್ಯವ’ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾನೆ” ಎಂದನು. ನಾನು ‘ಹೌದು, ಯಾವುದೋ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಕಡೆಯಿಂದ ಎತ್ತಿದ್ದ ಹಾಡು’ ಎಂದನ್ನೇ ಇಲ್ಲಿ ಹಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇವರ ಅನೇಕ ಹಾಡುಗಳು ಹೀಗೆ ಬೇರೆ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದ ತೆಗೆದವು’ ಎಂದೆ.

ನಮ್ಮು ಉರಿನ ಆಟದಲ್ಲಿ ಕುಣಿತವೆ ಬಲು ಮುಖ್ಯ. ಈಚೆಗೆ ಯಾರೋ ನಾಗರಿಕರು ‘ಕುಣಿತ ಬೇಡ, ನಾಟಕದ ಹಾಗೆ ಆಡೋಣ. ಈ ಕುಣಿತ ಅನಾಗರಿಕತೆಯ’ ಗುಡುತು ಎಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಸಾಬಿ ಒಂದು ದಿವಸ ಆಟಗಾರರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದುಗೂಡಿಸಿ “ನೀವು ಕುಣಿತ ಬಿಡಬೇಡಿ. ಕುಣಿತ ಬಿಟ್ಟರೆ ನಿಮ್ಮ ಆಟದ ಸ್ವಾರಸ್ಯ ಕೆಟ್ಟಿಹೋಗುತ್ತೆ. ಆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಂಪನಿಗಳಂತೆ, ಬಟ್ಟೆ ಒಡವೆ ‘ಸೀನು’ ಇವುಗಳ ಆಟ ಆಡೋಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಹಣೇಲಿ ಬರೆದಿಲ್ಲ. ಕುಣಿತ ಬಿಟ್ಟರೆ ನಮ್ಮ ಹಕ್ಕನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟಂತೆ ಆಗುತ್ತೆ” ಎಂದನು. ನಾವೂ ‘ಕುಣಿತ ಇಟ್ಟುಹೋಳ್ಳಿ.

ನಾವೂ ವೇಷ ಯಾಕೊಟ್ಟತ್ತೇವೆ' ಎಂದೆವು. ಅಲ್ಲಿಂದೀಚೆಗೆ ಕುಣಿತವೆ ಮತ್ತೆ ಪೂರಂಭವಾಗಿದೆ.

ಬಯಲಾಟದ ಮುಖ್ಯ ಸ್ವಾರಸ್ಥಾಪೇ ಕುಣಿತ. ಪಾತ್ರಗಳು 'ಧೈ ತಕ್ಧಿಂ ತಕ್ಧಿಂ ಧಿಂಧಿಂ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಕುಣಿದಾಗ, ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಘೃದಯಗಳೂ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಾ ಇರುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲಾ ಪಾತ್ರಗಳೂ ಕುಣಿಯುತ್ತಾರೆ. ಸ್ತೋ ಪಾತ್ರಗಳು 'ನತ್ಯನ' ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರರುಷ ಪಾತ್ರಗಳು ರಂಗಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ವಾಸಿರುವ ಹಲಗೆ ಒಡೆದುಮೋಗುವಂತೆ, ಕಾಲು ಮುರಿದು ಮೋಗುವಂತೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಾರೆ. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ, ಮಹಾರಾಜನೂ ಕೂಡ, ಗಂಭೀರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕುಣಿಯುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ರಾಜತ್ವಪನ್ನ ತೋರಿಸಿದನು. ಗಡ್ಡಕೆ ಸೇರೆ ಬಂದಿದ್ದ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ, ಖುಷಿಯೂ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಕುಣಿದನು. ಚಂದ್ರಮತಿಯು ರಂಗಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬರುವಾಗ, ತಾನೇ -

'ಬಂಧಾಳೋ ಚಂದ್ರಾಮತಿ - ಬಂಧಾಳೋ'

ಎಂಬುದಾಗಿ ಯಾಡುತ್ತಾ ಕುಣಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಳು. ಅವಳು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ನಮ್ಮ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸ್ತೋಯರು 'ಮಾತಾಯಿ, ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟ ಪಡಬೇಕೋ' ಎಂದರು. ಜನರಿಗೆ ತಾವು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಆಟವೆಂಬುದೇ ಮರೆತುಮೋಗಿತ್ತು. ಆ ದೊಡ್ಡ ಗುಂಪು, ಮಾತನಾಡದ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಮರೆತು, ಆಟವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನನ್ನು ಒದ್ದಾಗ ಒಬ್ಬನು 'ದೂರೇನ ಒದ್ದಿಟ್ಟಿಲ್ಲ, ಬಡ ಜೋಗಿ' ಎಂದನು. ಮತ್ತೊಬ್ಬನು 'ಅಂತಾವನ್ನೇ ಹಂಗಾಯ್ತಿ, ನಮ್ಮ ಪಾಡೇನು ಮಹಾ' ಎಂದನು. ಸಾಹೇಬನು ಹಿಂದುಗಡೆಯ ಜನದ ಗುಂಪನ್ನು ನೋಡಿ 'ರಾಮಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಹಿಂದು ಜನ ಎಷ್ಟು ಸೇರಯ್ತೇ ನೋಡಿದ್ದ್ಯಾ' ಎಂದನು. ಗುಂಡನು 'ಹಿಂದು ಜನ ತಿಂದರೆ ನಾವೇನು ಹಿಂದುಗಳಲ್ಲವೇ' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ನಾನು 'ಹಾಗಲ್ಲ, ಸಾಬಿಯು ಬಾರಹ್ಯಣರನ್ನೂ ಮುಸಲ್ಲಾನರನ್ನೂ ಹೊರತು, ಉಳಿದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಿಂದುಗಳು ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಹಿಂದುಗಳಿಂದರೆ ಹಿಂದುಳಿದವರೆಂದು ಇವನ ಅರ್ಥ. ಇದು ಇವನ ಸ್ವಂತ ಪದ' ಎಂದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಹೇಬನು 'ಕನಾಟಕ್ಕೆ ಜನ್ಮ ಈ ಆಟ ಬಾರಿ ಹುಸಿ' ಎಂದನು. ಗುಂಡನು ಮತ್ತು 'ಕನಾಟಕ್ಕೆ ಜನ್ಮ ಅಂದರೆ, ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಅಂತಲ್ಲೋ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ನಾನು 'ಅಲ್ಲ, ಸಾಬಿಯ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ, ನಿನಗೆ ಒಂದು ನಿಘಂಟು ಬೇಕು. ಅವನ ಶಬ್ದ ಸಂಪತ್ತಿಯೇ ಬೇರೆ. 'ಕನಾಟಕ್ಕೆ ಜನ'ವೆಂದರೆ ಅವನ ಅಭಿಪೂರ್ಯದಲ್ಲಿ 'ಅವಿದ್ಯಾವಂತರೆಂದು ಅರ್ಥ' ಎಂದನು. ಗುಂಡನು 'ಸರಿಹೋಯ್ತು' ಎಂದು ನಕ್ಕನು.

ಆ ವೇಳೆಗೆ ಯರಿಕ್ಕಂದ್ರನು ಮತ್ತೆ ರಂಗಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅವನಿಗಂತೂ ಅವನ್ನು ಕುಣದು ಕುಣದು ಸಾಕಾಗಿಮೋಗಿತ್ತು. ಬಂದವನೇ 'ಅಧಿಕ ವಿಧಳೆ, ರಸಾಧಕ, ಪದಾಧಕ ಪಾಠಾಳ ಮುಂಧಾದ ಭಪ್ಪನ್ನೆವತ್ತಾರು ದೇಶಗಳಲ್ಲಾ, ಅಂಗ ವಂಗ ಕೊಂಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರಾದಿ ಪಂಚಮಯಾಲೋಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ನನ್ನಂತರ ದುರದೃಷ್ಟಾಲೀ ಇದ್ದಾನೆಯೇ?' ಎಂದನು. ಗುಂಡನು ಸಾಮೇಬನನ್ನು ಕುರಿತು 'ಅತಳ ಏತಳ ರಸಾತಳ ಪಾಠಾಳಾದಿಗಳು ಲೋಕಗಳಲ್ಲವೇ? ಅವುಗಳನ್ನು ಭಪ್ಪನ್ನೆವತ್ತಾರು ದೇಶಗಳು ಎಂದು ಯರಿಕ್ಕಂದ್ರನು ಹೇಳಬಿಟ್ಟನ್ನಲ್ಲಾ?' ಎಂದನು. ಸಾಮೇಬನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಯೋಚಿಸದೆ 'ಹಿಂದೆ ಅವು ಲೋಕಗಳಾಗಿದ್ದು; ಈಗ ಅವು ಭಪ್ಪನ್ನೆವತ್ತಾರು ದೇಶಗಳಾಗಿವೆ!' ಎಂದನು. ಗುಂಡನು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಆಟವು ಬೆಳಗಾದರೂ ಮುಗಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸೋಯೋದಯವಾಗಿ ಮೊಂಬಣ್ಣದ ಎಳೆಬಿಸಿಲು ಸಭೆಯನ್ನೂ ರಂಗಸ್ಥಳವನ್ನೂ ಅಪ್ಪಿದ ಕೂಡಲೇ, ನಾಟಕವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಾಬಿಯು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ತನೇ ಯರಿಕ್ಕಂದ್ರನಿಗೆ ದೇವತೆಗಳಿಲ್ಲಾ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಭಾಗಲು ಬಂದಿದ್ದರು. ಆದರೆ ವಿಷ್ಣು ಇನ್ನೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಾಪ, ವಿಷ್ಣುವು ಹಿಂದಲ ಸಾಯಂಕಾಲದಿಂದ ಚಿನ್ನಾಗಿ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಸರದಿಯು ಬರುವುದೇ ಎಂದು ಕಾಯುತ್ತಾ ಇದ್ದನು. ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟಪೆಟ್ಟು 'ತರುಣ ತುಲಸಿಯ ಮಾಲೆಯೊಪ್ಪೆಲು' ಎಂಬಂತೆ ಬಂದು ತುಳಸೀ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಕತ್ತಿಗೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆಟವು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರೆಲ್ಲಾ ಏಳುವುದರಲ್ಲಿರುವೆದನ್ನು ಕಂಡು, ವಿಷ್ಣುವು ರಂಗಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದು 'ನಾನು ವಿಷ್ಣು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದ್ರಳಿಗೆ ಇದ್ದೋಂಡು, ನಾನು ಆಡೋದ್ದ ಮೋಡ್ದೋಂಡು ಹೋಗಬೇಕು' ಎಂದನು. ಎದ್ದಿದ್ದವರೆಲ್ಲಾ ನಗುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ವಿಷ್ಣುವು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಗಜ್ರಿಸುತ್ತಾ -

ತರುಣ ತುಲಸಿಯ ಮಾಲೆಯೊಪ್ಪುವ
ಗರುವ ದೇವನ ಬರವ ಕಂಡನು ಬಗಿಲಲಿ ಜನಪಾ

ಎಂಬುದಾಗಿ ಪದೇ ಪದೇ ತುಳಸೀ ಮಾಲೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೆ, ನಗುತ್ತಾ ನರ್ತನ ಮಾಡಿದನು. ಗುಂಡನು 'ಇವನು ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕುಣೀದೆ ಹೋಗಿದೆ, ಏನು ಉಳಿದು ಹೋಗಿತ್ತು' ಎಂದನು. ಸಾಹೇಬನು 'ಹಾಗಲ್ಲ ಗುಂಡಪ್ಪ, ನೆನ್ನ ರಾತ್ರಿಯಿಂದ ಕುಣೀಯೋಕೆ ಸಿದ್ಧಮಾಡ್ವಾಂಡು ನಿದೆ, ಮಾಡದೆ ಮಿಟಮಿಟನೆ ಕೆಣ್ಣಾ ಬಿಟ್ಟೋಂಡು ಹೊತಿದ್ದೋನ್ನ, ಕುಣೀಬೇಡೆ ಅಂದ್ರಿಟ್ಟೆ ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಂಕಟ ಉಂಟಾಗಬಹುದು. ಕನಾಟಟ್ಟೆ ಜನಕೆ ಇದು ಗೊತ್ತು, ಅದ್ದೆ ಅವರೊಬ್ಬರೂ ಕದಲದೆ ಕೂತುಬಿಟ್ಟು' ಎಂದನು. ಆಟ ಮುಗಿಯಿತು. ಜನರಿಗೆ ಯಾವ ನಾಟಕದಿಂದಲೂ ಆಗದ ಸಂತೋಷ ಇದರಿಂದ ಉಂಟಾದಂತೆ ತೋರಿತು. ಉರಲ್ಲಿ ಮೂರು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಯಾರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಮೋಡಿದರೂ ಆಟದ ಮಾತೇ ಮಾತಾಗಿತ್ತು.

ವಿಚಿತ್ರ ಪದಗಳು

- ಶಿವ್ರಾಟಿ

ನನ್ನ ಕಾಲೇಜ್ ಸಹಿತ ವಸಂತ (ಉರುಫ್ ವಸಂತ ಕುಮಾರ್) ನಿಗೆ ನಾನು ನನ್ನ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸಂಗಾತಿ ಸೂರಿಯೊಂದಿಗೆ ಓಡಾಡುವುದು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. “ಆ ನಷ್ಟಕಾಲ್ ಜೊತೆ ನಿನಗೇನೋ ಘೇರಿದ್ದಿಷ್ಟೂ. ನಾಳೆಯಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಗುಡ್ ಬೈ ಹೇಳಿದು” ಅಂತಾ ಇದ್ದ ವಸಂತ. ನನಗೋ ಕಾಲೇಜ್ ಸೇರಿದ ಹೊಸದು. ಹೊಸ ಕಟ್ಟಡ, ಹೊಸ ವಾತಾವರಣ, ಹೊಸ ಸ್ವೇಹಿತರು. ಜೊತೆಗೆ ಈ ಹೊಸ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಗಮ. “ನಷ್ಟಕಾಲ್ ಅಂದ್ರೇನೋ?” ಅಂತ ಕೇಳುಕ್ಕೆ ನಾಚಿಕೆ. ಎಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪೆದ್ದ ಅಂತ ತಿಳಿಗ್ಗೂಂಡುಬಿಡ್ತಾನೋ ಅಂತ. ಸಂದರ್ಭ ಉಂಟಿಸಿ ಆ ಪದದ ಅರ್ಥ ಕಂಡುಹೊಂಡೆ ಅಂತಿಷ್ಟಿಗ್ಗೂಳ್ಳಿ. ನಮ್ಮ ಕ್ಷಾಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸಹಿತ ರಂಗ. ಬಲು ಮಾತುಗಾರ. ನಡವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಗುಳ್ಳೇನರಿ. ವಸಂತ ರಂಗನನ್ನ “ಅವನೊಬ್ಬ ಮಸ್ತಿಷ್ಟು” ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ರಂಗನ ಬುದ್ಧಿ ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿದ್ದರಿಂದ ಈ ಪದದ ವ್ಯಾತ್ಪಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಗಮನ ಹರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಗುಳ್ಳೇನರಿ = ಮಸ್ತಿಷ್ಟು ಎಂಬ ಸರಳ ಸಮೀಕರಣವನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮಾನಿಸ್ತೇ. ಆನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ರಷ್ಯಾದ ಮಾಸೋಡ್ ಪಟ್ಟಣ ವಾಸಿಗಳನ್ನು “ಮಸ್ತಿಷ್ಟು” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಅಂಶ ತಿಳಿಯಿತು. ಶೀತಲ ಸಮರದ ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕೆಯ ಪ್ರಚಾರ, ವಸಂತನ ಮೇಲೆ ಅಷ್ಟೂಂದು ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿತ್ತು.

ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಪ್ಪ ಆಗಾಗ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಕೊತಡಿಗೆ ಕರೆಸಿ ತಮಗೆ ತೋಚಿದ ಬುದ್ಧಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಜೀವನದ ಕಷ್ಟ ನಷ್ಟಗಳನ್ನು ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಕಂಡು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರಿಗೆ, ಮಕ್ಕಳ ಮುಗ್ಗರಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬಾರದು, ಬಳಹಾದಿಯಲ್ಲಿನ ಎಡರು ತೊಡರುಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತೊಂದರೆಗಳು ಬಂದಾಗ ಅವನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಸಿದಿಂದ ಇದುರಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಆಶೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಒಂದು ಸಂಜೆ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದು, “ಮಸಲ, ನನಗೆ ಈಗ ಲಕ್ಷ್ಯ ಹೊಡಿತ್ತು ಅಂತಿಷ್ಟಿಗ್ಗೋ ಆಗ ನೀನು ಏನ್ನಾಡಿತ್ತಾರಾ?” ಅಂತ ಕೇಳಿದರು. “ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಪ್ರೋನ್ ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಕರೆಸ್ತೇವೆ” ಎಂಬ ಉತ್ತರವನ್ನು ಅವರು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದರು ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೇ. “ಮಸಲ್” ಹಾಗೂ “ಲಕ್ಷ್ಯ” ಎರಡೂ ಪದಗಳ ಅರ್ಥ ತಿಳಿಯದ ನಮಗೆ ಏನೂ ಉತ್ತರ ಹೇಳಲು ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ತಮ್ಮ ಪ್ರಕಾಶ (ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಒಂಭತ್ತು ವಯಸ್ಸು) ಭಾವನೆಗಳ ಜೋಡಣೆಯಲ್ಲಿ (ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಆಫ್ ಐಡಿಯಾಸ್) ಎತ್ತಿದ ಕ್ಕೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವನು ಏನೂ ಭಿಡೆ

(ರೀಮಾಪನಿಂದ ಕಲಿತ ಪದ) ಇಲ್ಲದೆ “ಎಂ.ಟಿ.ಆರ್.ಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ” ಅಂತ ತನ್ನ ಅರ್ಥಾಲು ಮಂಟಿಸಿದ. ಲೀಲಕ್ಕೆ (ಹನ್ನೆರಡು)ನಿಗೆ ಬಯ ಮುಂದಾಲೋಚನೆ. “ಲಕ್ಕೆ ಮೊದೆಯುಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ” ಎಂದು ಸೇರಿಸಿದಷ್ಟು. ಮನೆಯ ಮಕ್ಕಳ ಮುಂದೆ ಎಂದೂ ನಗದ, ನಗ ಸಾಬಿತಿ ಅಂದು ಮಂದಸ್ತಿತರಾಗಿ ಸಮೃದ್ಧಿಸ್ತೂ ಮೊರಗಟ್ಟಿದರು.

ನಾನು ಕೇಳಿರುವ ವಿಚಿತ್ರ ಪದಗಳ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ, “ನಿಕಾಲಸ್” ಗೆ ಅಗ್ರಸ್ಥಾನ. ಸಮೃದ್ಧಿ ಈ ಪದವನ್ನು ಬಯವಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಕ್ಕದ ಮನೆ ಕೃಷ್ಣಾಭಾಯಿ ಸಮೃದ್ಧಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ನಾವು ಕೊಂಡ ಮೊಸ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಗಂಡನ ಧಾರಾಳಿತನವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಆಡಿ ಹೋದ ಸಂತರ, ಸಮೃದ್ಧಿ ಸಮೃದ್ಧಿ ಆಕ್ಷಂದಿರೋಂದಿಗೆ, “ಆಕೆ ನೋಡೆ ಎಷ್ಟು ನಿಕಾಲಸ್ ಆಗಿ ಮಾತಾಡ್ತಾಳೆ” ಅಂದಿದ್ದರು. “ಕೇಳುವವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಆಗುವ ನೋವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ” ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದಂತೆ ಈ ಪದಕ್ಕೆ. ಯಾವ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಇದು ಸೇರ್ವಡೆಯಾಯಿತೋ ಆ ವೆಂಕಟಸುಭ್ರಯ್ಯನವರೇ ಬಲ್ಲರು. ಅರ್ಥವಾ ಇದನ್ನು ನಮ್ಮಮ್ಮೆನೇ ಸೈಟ್‌ನಿಂದ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪದವಾಗಿದ್ದರೂ ನನಗೇನು ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ ಬಿಡಿ..

ನಮ್ಮ ತಂಡೆಯವರಿಂದ ನಾನು ಕಲಿತ ಇನ್ನೊಂದು ಪದವೆಂದರೆ “ವಾಮಾನಿಕೆ”. ಒಮ್ಮೆ ಅವರು ಆಕಾಶವಾಣಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಪ್ರಬಂಧವನ್ನು ಬರೆದು ನನಗೆ ಅದರ ನಕಲು ತೆಗೆಯುವಂತೆ ಹೇಳಿದರು. ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ Xerox ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಆ ಲೇಖನವನ್ನು ಪುನಃ ನಾನು ಕ್ರೈಬರಹದಿಂದ ನಕಲು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆ ಬರಹದಲ್ಲಿನ ಒಂದು ಭಾಗ ಹಿಗಿತ್ತು. “ಶಾಮಣಿ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಅವನ ಮಿತ್ರ, ರಾಘು ಗಂಡು ನೋಡಲು ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಮುಖ ಕಾರ್ಯಕ್ರೆ ಹೊರಟಾಗ ಮನೆಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಮೂರು ಜನ ಹೊರಡಲು ಶಾಮಣಿನಿಗೆ ಏನೋ ವಾಮಾನಿಕೆ, ಹಾಗಾಗಿ ಅವರು ರಾಘುವಿಗೆ...” ನಾನು ನಕಲು ತೆಗೆಯುವಾಗ, ಈ ವಾಮಾನಿಕೆ ಪದವನ್ನು ಎಲ್ಲೋ ಆಚಾತುಯ್ಯದಿಂದ ಬಂದಿರಬೇಕು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ಅದನ್ನು “ಅವಮಾನಕರೆ” ಎಂದು ಬದಲಿಸಿದೆ. ನಮ್ಮಪ್ರ ನಕಲನ್ನು ಓದುವಾಗ ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ತಿದ್ದು ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಂದ ಯಾವುದಾದರೂ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಮೀರುವುದಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಹಿಂಜರಿದರೆ ಆ ಹಿಂಜರಿಕೆಗೆ ವಾಮಾನಿಕೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರಂತೆ.

ಮೊನ್ನೆ ಗಳಿಯ ಕೃಷ್ಣನೋಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುವಾಗ “ಅವನು ನೋಡಿ, ಸುಮ್ಮನೆ ಯಕ್ಕೆ ಮಾಡ್ತಾನೆ” ಅಂದೆ. “ಯಕ್ಕೆ? ಹಾಗೆಂದರೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಕೃಷ್ಣ. ಈಗ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುವುದು ನನ್ನ ಸರದಿ. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಈ ಪದವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತೇವೆ ಅಂದರೆ, ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಪದ ಎಂಬುದನ್ನು

ನಂಬುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. “ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ಅಡಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಡ ಎಂದು ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದಾಗ, ಸೋಷಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಬಿಟ್ಟರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಯಕ್ಕೆ ಅನ್ನತ್ವವೇ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮುಡುಗ ಹೆಚ್ಚು ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಾಗೆಂದು ನಿಮಗೆ ಅನ್ನಿಸಿ, “ಅಷ್ಟೂದು ಹೆಚ್ಚು ಸಿಹಿ ತಿನ್ನಬೇಡವ್ವಾ” ಅಂತ ನೀವು ಬುದ್ಧಿವಾದ ಹೇಳಿದರೆ, “ಸರಿ, ನನಗೆ ಸಿಹಿತಿಂಡಿಯೇ ಬೇಡ” ಎಂದರೆ, ಅದು ಯಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದಂತೆ. ನಾನು ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಆ ಪದದ ಅರ್ಥ ವಿವರಿಸಿದೆ. ಆಮೇಲೆ ಇತರ ಅನೇಕ ಗಳಿಯರೂ ಈ ಪದವನ್ನು ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು.

ಈ ಎಲ್ಲ ಪದಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಶೀಮಾವಿನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವನು “ಯಾಗಾದರೆ ಕುಟುಂಬಿಟ್ಟಿರುವ ಪದವನ್ನೂ ನಿನ್ನ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಬಿಡು” ಅಂದ. ಸಣ್ಣದ್ದನ್ನು ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿ ರಂಪ ಎಬ್ಬಿಸುವುದು ಅಂತ ಈ ಪದದ ಅರ್ಥ. ಡಾಲಿಗೆ ಸಕ್ಕರೆ ಹಾಕಿಲ್ಲ ಅಂತಲೋ ಸಕ್ಕರೆ ಸಾಲದು ಅಂತಲೋ ಕೆಲವು ಮತ್ತೆಕ್ಕು ಹಾಲನ್ನೇ ಕುಡಿಯದೇ ಮುಷ್ಟರ ಮಾಡುತ್ತವೆ ನೋಡಿ, ಇದು ಕುಟುಂಬಿಟ್ಟಿರುವ ಒಂದು ನಿದರ್ಶನ. ಕುಟುಂಬಿಟ್ಟಿರುವೋ ಕುಟುಂಬಿಟ್ಟಿರುವೋ ಎಂಬ ಒಂದು ಪ್ರಷ್ಟ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ನನಗೂ ಲೀಲಕ್ಕನಿಗೂ ಮೂಡಿತು. ಆಕೆಯೇ ಸರಿಯಿರಬಹುದೆಂಬ ಗುಮಾನಿಯಿಂದ ಪಿಣ್ಣಿ ಬಳಸಿದ್ದೇನೆ. ಬಳಸಿದಿದ್ದರೆ ಆಕೆ ಯಕ್ಕೆ ಮಾಡಿ ನಷ್ಟನ್ನು ಒಬ್ಬ ನಷ್ಟಕಾಲ್ ಎಂದು ಭಾವಿಸಬಹುದೆಂಬ ವಾಮಾನಿಕೆ ನನಗೆ.

ಮೂರನಾಡ ಸುದ್ದಿ

ಕನ್ನಡಿಗರ ಕೂಟ, ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ 29-6-2003 ರಂದು ಶ್ರಂಗೇರಿ ಪ್ರವಚನ ಮಂದಿರ, ಕ ಆರ್.ಎ. ಪುರಂ, ಚಿನ್ನೆ ಇಲ್ಲಿ ಯಾಸ್ಯ ಸಂಚೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ನಡೆಯಿತು.

ಅಪರಂಜಿಯ ಉಪ ಸಂಘಾದಕರಾದ, ಯಾಸ್ಯ ಸಾಹಿತೀ ಶ್ರೀ ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿಯವರು ಯಾಸ್ಯ ಉಪನ್ಯಾಸ ನೀಡಿದರು. ಭಾನುವಾರದ ಸಂಚೆ ಒಂದು ಕುಟುಂಬದ ಸಮಾರಂಭದಂತೆ ಅನೇಕ ಜನರು ಬಹಳ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದರು. ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ಗಂಟೆಯಷ್ಟು ಕಾಲ ಅನೇಕ ಯಾಸ್ಯ ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಜನರನ್ನು ರಂಜಿಸಿದ ಶ್ರೀ ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿಯವರನ್ನು ಇತ್ತೀಚಿಗೆಷ್ಟೆ ಕೇಫ ಸ್ವಾರಕ ಯಾಸ್ಯ ಲೇಖಿನ ಸ್ಥಾರ್ಥಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಲೇಖಿನ “ಪರ್ಯಾಯ ಉಳಿತಾಯ”ಕ್ಕೆ ಪ್ರಧಮ ಬಹುಮಾನ ಗಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಭಿನಂದಿಸಲಾಯಿತು. ಕನ್ನಡ ಕೂಟದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಶ್ರೀ ಆರ್.ಎನ್.ಕೆ. ಪ್ರಸಾದ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಬಳಗದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ನಾ. ವಿಜಯಶಂಕರ ಉಪಸ್ಥಿತಿರಿದ್ದರು.

ಮರೀಚಿಕೆಗಾಗಿ ಹುಡುಕಾಟ

- ಶ್ರೀಮಲ ರವಿಶಂಕರ್

ಪಿಸಚ್ ಟಾಪಿಕ್ ಗಾಗಿ ಹುಡುಕಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ತಿಳಿದದ್ದು ಏನೆಂದರೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಿಗುವ ಗಿಡ ಮರಗಳ ಮೇಲೆ ನನ್ನ field ನಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ಎಂದೋ ರಿಸಚ್ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಕಣ್ಣು ಸತ್ಯ. ರಿಸಚ್ ಆಬ್ಸಟ್ರಕ್ಟ್ ನ್ಯಾಗ್ಜನ್ಸಲ್ಲಾ ಜಾಲಾಡಿ ತಿಂಗಳಾನುಗಟ್ಟಲೇ ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಒಂಥರ ವೈರಾಗ್ಯ ಮಂಟ್ಯಾಳ್ತು. (ಡಾಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಫಿಲಾಸಫಿ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲ ಹೆಚ್ಚೆ ಎಂದರೂ ಸರಿ. ಆದರೆ ಆವಾಗ ಹಾಗನ್ನಿಸಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ನನಗೆ!) ಪರಿಷಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ಯಾರೂ ಮುಟ್ಟದ ಗಿಡಗಳನ್ನೇ ಆರಿಸೋಣ ಎಂದು High ಆಲ್ಟ್ರಾಟ್ರೋಡಿನ shola ಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವ ಗಿಡಗಳ ಮೇಲೆ ಯಾಕೆ ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆಸಬಾರದೆಂದುಕೊಂಡು ಕೆಲವು ಅಪರೂಪವಾದ ಗಿಡಗಳ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ. ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳಿಂದ ಬಂದದ್ದು ‘ನ’ಕಾರ! Specimen ಹೇಗೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ, ಇವೆಲ್ಲಾ ಆಗದ ಹೋಗದ ಮಾತು ಎನ್ನುವ ಧಾಟಿ ಅವರದು. ನಾನೇ ಹೋಗಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತೇನೆ ಅಂದರೆ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ! ಅವರ ಅನುಮತಿಗಾಗಿ ಶ್ರಮಪಟ್ಟಿ. ಕಡೆಯದಾಗಿ ಅವರು ಖಾರವಾಗೇ ನುಡಿದರು. “ಆ ಗಿಡಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆ ಏನೇನೂ ತಿಳಿಯದು. ಒಪ್ಪೊತ್ತೇನಿ. ಆದರೆ ಸಂಗ್ರಹಣ ನೀನಂದುಕೊಂಡಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ. It is a wild goose chase ನೀನೇನಾದರೂ ಸಂಗ್ರಹಣಯಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದರೆ, ಅಧ್ಯಯನ ಬಹಳ ಚಿನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇವೆಲ್ಲ ‘ರೆ’ ಸಾಮಾಜ್ಯ ವಿಹಾರ ಅನ್ನೋದು ಮರೀಬೇಡ”

“ವಿಧಿಯಲ್ಲ, risk ತೋಗೋತ್ತೇನಿ” ಎಂದು ಜಾಗ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿದೆ, ‘ನನ್ನ ಕರ್ಮ ಹೇಗಿದೆಯೋ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ತಪ್ಪಿಸಲು ನಾನ್ನಾರು’ ಅಂತ ಅವರಂದದ್ದು ನನ್ನ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ!

ಆಮೇಲೆ ಹಲವಾರು ದಿನ ಕಳೆದಂತೆ ಆ ಗಿಡಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ, ನೋಡಲು ಹೇಗಿರುತ್ತವೆ, ಅವುಗಳ ಪಾರಮುಖ್ಯತೆ ಏನು ಎಂಬ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆ. ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಅವು ಬೆಳೆಯುವ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಸಂಘ, ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿದ್ದರೆ ಅವರ ಸಹಾಯ ಹೋರುತ್ತಾ ಪತ್ತ, ವ್ಯವಹಾರ ನಡೆಸಿದೆ. ಕೆಲವೆಡೆಗಳಿಂದ response ಏನೋ ಬಂತು, ಮಿಕ್ಕವೆಲ್ಲಾ ಕ.ಬು. ಸೇರಿರಬೇಕು.

ಈ ಮೊದಲ ಪಂಕ್ತಿಗೆ ಸೇರಿದ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆ ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಗುಡ್ಡಗಾಡಿಗೆ ಸೇರಿಹೊಂಡಿತ್ತು. ಆ ಅಧಿಕಾರಿಯಿಂದ ಒಂದ ಪತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ, ಆ ಗಿಡಗಳು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ (ನಾನು ಹಣ ನೀಡಿದ್ದಾಗ್ನೂ) ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಕೆಳುಹಿಸಲು ಅಸಾಧ್ಯ. ಆ ರೀತಿ ಕೆಲಸ ಅವರ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನಾಗೇ ಹೋದರೆ ಕಾಡಿನ ದಾರಿ ಹಾಗೂ ಆ ಗಿಡಗಳ ಪರಿಚಯವಿರುವ ಒಬ್ಬತನನ್ನು ನನ್ನ ಜೊತೆ ಕೆಳುಹಿಸಲು ತಯಾರಿದ್ದರು. ಅದರ ಮೇರೆಗೆ ನಾನು ಹೊರಡುವ - ತಲುಪ್ರವ ದಿನಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ತಯಾರಿ ಪಾರಂಭಿಸಿದೆ.

ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆಲ್ಲೋ ಹಣದ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ (ಇನ್ನೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದೆ ಅಲ್ಲವೇ!) ಹೊರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಶುರುವಾಯಿತು. ನಮ್ಮುವರು+ನಾನು+ಆಳು: 3 ಟಿಕೆಟ್‌ಗಳು, ಪ್ರತಿ ತಿಂಡಿ - ಉಂಟ ಮೂವರಿಗೂ ಹೋಟಲಿನದು, 2 ರೂಮಿನ ಬಾಡಿಗೆ ಮೇಲೆ ಆಳಿಗೆ ಭಕ್ತಿಸು! ದೇವರೇ, ಎಂತಹ ಕರ್ಮ! ನನ್ನ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಒಂಡೆ ಸ್ವತಃ ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳತ್ತೆನಲ್ಲಾ! ಎಲ್ಲಾದರೂ ಸ್ವಲ್ಪನಾದೂ, ಕಾಸು ಉಳಿಸೋಕಾದ್ರೆ...

ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಎಂದು ಹೊರಟ ನನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಕಾಡು ಮೇಡು ಸುತ್ತುವ ಸದಗರ ಖುಷಿ! specimen collectionನ ಕಷ್ಟ ಕಾರ್ಫೆಣ್ಟ್ ಗೊತ್ತಿರಲ್ಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಅದೇ ಇರಬೇಕೆಂದುಹೊಂಡೆ. ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಹಣದ ವಿಷಯ ಚರ್ಚೆಸೋಣ ಎಂದರೆ, ಇವರಿಗೆ ಅವೆಲ್ಲ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ! “ಎನು ಮಹಾ, ಅದೆಲ್ಲ ಪಕ್ಕಕ್ಕಿಟ್ಟು relax ಆಗು” ಅಂದರು. ಆದರೆ 'relax' ಮಾತ್ರ ನಾನಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಗಮನವಿಟ್ಟು ಆಲೋಚನೆ ನಡೆಸಿದರೆ ಉಪಾಯ ಹೊಳೆದೇ ಹೊಳೆಯುತ್ತೇ ಅನ್ನೋದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ! ಕಡೆಗೂ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಹೊಳೆಯಿತು. ಆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಉದ್ದನೆ ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ ಕೆಳುಹಿಸಿದೆ. “ಅನಿವಾಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದಾಗಿ ನಾನು ಬರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪರವಾಗಿ ನನ್ನ ಪತಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಅವರಿಗೆ collection ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅವರು ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನೆಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ನೀವು ಹೆಚ್ಚನೆ ಜಾಗ್ರತೆ ಹಾಗೂ ಸಮಾಯ ನೀಡಿದರೆ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಚಿರುಂಟಣ.”

ಇವರಿಗೆ ಇದು ಮಾತ್ರ ಇಷ್ಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಹೇಗೆ ನೋಡುವರೋ ಎಂದು ಬೇಜಾದಾದರೂ ನಾನು ಹೊಟ್ಟೆ instruction ಸೆಲ್ಲಾ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು specimen tubes ಗೆ ನಂಬರ್‌ಗಳನ್ನು ಅಂಟಿಸಿ, ಬೇಕಾಗುವ ಸಕಲರಣೆಗಳನ್ನೂ ಹಾಗೂ ದ್ರಾವಕಗಳನ್ನೂ ಹೊಟ್ಟು ಹೊರಟು. ನನ್ನ ಸಂತೋಷ ಉಂಟಿಸಿ! ಅಂತೂ ನನ್ನ ಪಾಲಿನ ವಿಚರಣ್ಣ ಉಳಿಸಿದೆನಲ್ಲಾ!

ಇವರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟ ನಿಲ್ದಾರ್ಕ ಭರಿತ ಕೋವ ಬಂದು “ಇನ್ನೀ, ಯಾರಂದರೆ ಅವರು ಮಾಡೋ ಕೆಲಸಾನಾ ಇದು? It is a highly technical job ಅದನ್ನು ಮರೆತು ಸಮ್ಮು ಮುದುಗನ ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರಲ್ಲ” ಎಂದು ಸುಧಿದರೂ, ಸೆಲ್ವರಾಜ್ ಎಂಬ ಆಳಿನ್ನು ಜೊತೆಮಾಡಿ ಕಣ್ಣಿಸಿದರಂತೆ.

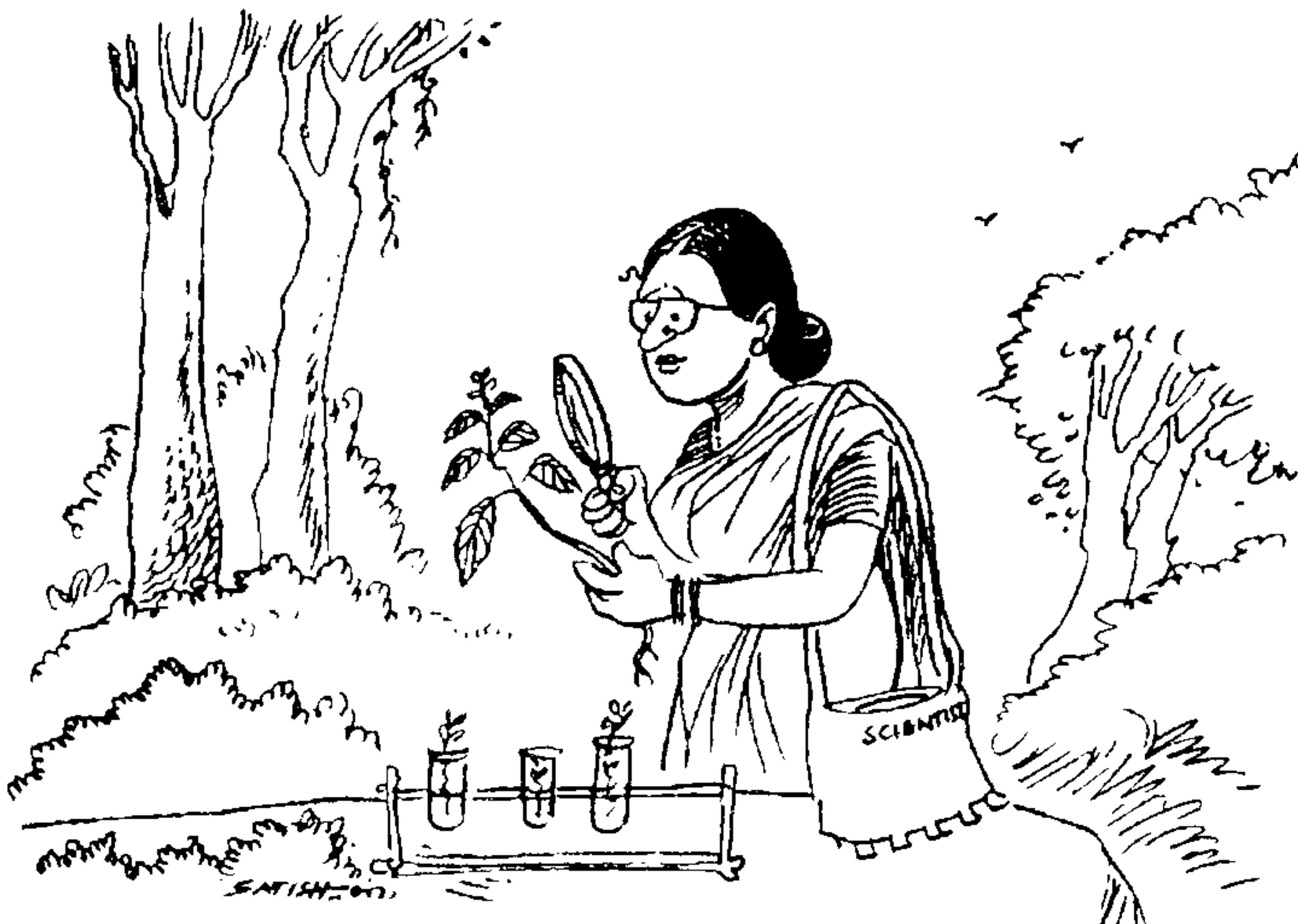
ಒಂದು ವಾರ ಕಾಡು-ಮೇಡು ಸುತ್ತಿ ಒಟ್ಟಾರೆ ಹದಿಮೂರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ specimen ಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ, ಡೂಪ್ಲಿಕೇಟ್ ಮಾಡಿ, ಒಂದು ಸೆಟ್‌ನ್ನು ಸರಿಯಾದ identificationಗಾಗಿ ಸೆಲ್ವರಾಜ್ ಕ್ಯಾಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಣ್ಣಿಸಿ ಪ್ರೇರಣಾಬಾದನ್ನು ತಲುಪಿದರು ಇವರು! ಅವರಿಗೆ ಆ ಅನುಭವ ಆನಂದ ತಂದಿತು. ನನಗೋ ಆ ದಾರ್ವಿನಿಕಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದ specimens ಹುಚ್ಚೇ ಹಿಡಿಸಿತ್ತು! ರಾತ್ರೋರಾತ್ರಿ, ಎದ್ದು ಮುಟ್ಟಿ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದೆ, ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಅವು ಕಳಿದುಮೋದಂತೆ ಕಂಡು ಕಣ್ಣೇರಿನ ಕೋಡಿ ಹರಿಸಿದೆ, ಮನೆಗೆ ಬಂದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಅದೇನೋ antique ಅನ್ನೋ ಹಾಗೆ ತೋರಿಸಿದೆ. ಅವರೆಲ್ಲ ‘ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ, PHDಗೆ ಹೋಗಿ ಹೀಗಾಯಿತ್ತು ಇವಳಿಗೆ’ ಅಂದ್ರೋಂಡಿರಬೇಕು!

ಮತ್ತೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಪ್ರಯೋಗ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಭರದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದನೆಯ ನಂಬರಿನ ಟ್ಯಾಬ್‌ಗೆ ಒಂದನೆಯ ನಂಬರ್ ಕೊಟ್ಟು ಪುಸ್ತಕ ಎಂಬಂತೆ ಇಟ್ಟು. ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದನ್ನೂ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಒಟ್ಟೊಟಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಲಿಸ್ಟಿನಿಂದ ಬಹಳ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದೆ.

25 ದಿನಗಳ ನಂತರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಡೂಪ್ಲಿಕೇಟ್ ಮೇಟೀರಿಯಲ್‌ನ ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾಗ್ನೂ ಅವೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಒಂದು speciesಗೆ ಸೇರಿದವೆಂದೂ ಉತ್ತರ ನೀಡಿದ್ದರು!

ನನ್ನ ಆಯಸ್ಸು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿತ್ತೋ ಹೃದಯ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿತ್ತೋ, ಅಂತೋ heart-attack ಆಗೆದೆ ಇದ್ದುದು ಆಶ್ಚರ್ಯ. ಹೃದಯ ಹಾಗೂ ಮೆದುಳು ತಹಬಂದಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಯೋಚನೆ ಅಂದರೆ ಈ ಹಾಳು 13 ಟ್ಯಾಬ್‌ಗಳೂ ಮತ್ತೂ 13 (ಟಿಪ್ಪಣಿ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ) ನೋಟ್‌ ಬುಕ್ಕುಗಳೂ ಸೇರಿಸಿ ಕಾನ್ಸನ್‌ಟ್ರೇಟ್‌ಡ್ ನ್ಯೆಟ್‌ಟಿಕ್ ಆಸಿಡ್ ಹಾಕಿ ಕಡ್ಡಿಗೀಚಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ತಣ್ಣೇರಿನ ಸ್ವಾನ್ ಮಾಡಿ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಈ P.H.D. ಮಚ್ಚನ್ನು ಮರೆತು ಗಂಡ, ಮಕ್ಕಳು, ಮನೆ ಅಂತ ಬಾಳಬೇಕು ಎಂಬುದು.

ಹೇಗೋ (ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ) ಅದು ಮಾಡದೆ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದೆ. Time is the best healer ಇನ್ನೇರಡು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ trip for collection ಹಾಕಿದೆವೆ! ಈ ಸತ್ಯ ನಾನೂ ಹೊರಟೆ (ತಲೆ ತಗಲಿತ್ತಲ್ಲಾ ಬುದ್ಧಿ ಬಂದಿರಬೇಕು!). ಮತ್ತು ಅದೇ ಅಧಿಕಾರಿ, ಅದೇ ಸೆಲ್ವರಾಜ್. ಆದರೆ ನನ್ನ ಆತಂಕ ಇಮ್ಮಡಿ! ಇನ್ನೇನು

ಹೊರಡಬೇಕು ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಸೆಲ್ಸ್‌ರಾಜ್‌ನನ್ನ room ನಲ್ಲಿ ಕರೆದು ಪಿಸುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ತಮಿಳಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ಮಾಂಗುಟ್ಟಿದ್ದೀರುತ್ತಿದ್ದು ನನ್ನ ಕೆವಿಗೂ ಬಿತ್ತು ‘ಈ ಸೆರ್ಫ್ 2 species ಹೋರಿಸು. ಅದೂ ತೆಲುಗಿನವರೂ ಅಂತ, ಘಾವ, ಹೃದರಾಬಾದ್‌ನಿಂದ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಅಂತ. ಅದೇ ಕನ್ನಡದವರಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ತಿರ್ಗ್ಗಾ action replay ಮಾಡ್ಬೇಕಾಗಿತ್ತು!’

ಈ ಕಾವೇರಿ ರಾಜಕೀಯ ಆಗಾಗ ಮಟ್ಟ-ಸತ್ತು ಆಗಿದ್ದ ಕಾಲ ಅದು. ತಕ್ಷಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು! ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದವರು ಹಾಗಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಡುವಾಗ ಕ್ಯೇ ಮುಗಿಯುತ್ತಾ.

“ಇವ್ವಳ ಸಗಾಯಂ ಪಣ್ಣಾದಿಕ್ಕೆ ಧ್ಯಾಂಕ್ ಎಪ್ಪಡಿ ಶೊಲ್ಲುಣುಮೋ ತರೆಯಾದೆ ಇರಕಿ, ಸಾರ, ಎನ್ಕಿ Thanks immensely” ಎಂದು ವಣಕ್ಕರಿಸಿದೆ!

ತಕ್ಷಣವೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ 1800 ಬದಲಾಯಿತು!

“ಎನ್ನುಮಾ, ನೀ ತಮಿಳ ಪೆಣ್ಣಾ ಅನ್ನಿಟು ಶೊಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲಯೇ ಮೊದಲ್ಲೇ? ನಂಬ ತಮಿಳ ತಂಗ್ರೆಕಿ ಅತ್ಯಿನಿ ಪಣ್ಣಾದೆ ಇರಕ್ಕೆಮಾ, ನಾಂಗಳ ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಉನಕ್ಕೆ ವೇಣುಮಾಂನ specimen ಅನಪುರದಿ ಎನ್ನ responsibility ಪೂರಿಯಿಟು ವಾ” ಎಂದು ಒಂದು ಡವರಾ ಶೆಟ್‌ಲಿ ಕಾಫಿ ಕುಡಿಸಿ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು! ಆ ಸೆರ್ಫ್ ನಾನು 9 species ಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದೆ. ಆಗಾಗ ತಮ್ಮ ಟೂರುಗಳ ಮೇಲೆ ಹೋದಾಗ ಆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ನನಗಾಗಿ periodic collections ಕೊಡಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದರೀಂದ ನನ್ನ ಸಂಶೋಧನೆಗೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವೇ ಆಯಿತ್ತೇನ್ನು.

ನಾವಿದ್ದದ್ದು

- ಭಕ್ತು

ಆಗಿನ ಕಾಲದ ಪ್ರೋಟೋಗ್ರಾಫರುಗಳಿಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಗುಲ್ಬಾಡಿ ತರಮಾನೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು ಅನಿಸುತ್ತೇ. ಆ ದಿನಗಳ ಮಂಬಾ ಜನಪ್ರಿಯ ಚಿತ್ರ, ಬಾಲನಾಗಮ್ಮೆದಲ್ಲಿನ ಮಾಯಲ ಮಾರತಿ ಹಾಗೆ ಗುಲ್ಬಾಡಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲೇ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಮ್ಯಾಚೆಕ್ ಇತ್ತು; ಗುಲ್ಬಾಡಿಯ ಮನೆ ಇದ್ದದ್ದು ಸೈಷನ್ ರೋಡಿನಲ್ಲಿ. ಶಿವಮೋಗ್ಗ ಟೌನಿನಿಂದ ರೈಲ್ವೆ ನಿಲ್ದಾಣಕ್ಕೆ ಇದ್ದ ಮುಖ್ಯ ಹೆದ್ದಾರಿ ಇದು. ಗಾರೆ ಗೋಡೆ, ಮಂಗಳೂರು ಹೆಂಚಿನ ಸೂರಿನ ಆ ಮನೆ ರಸ್ತೆಯಿಂದ, ಯಾರ ಹಂಗೂ ಬೇದ ಎನ್ನುವಂತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರಕ್ಕೆ ನಿಂತಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಗುಲ್ಬಾಡಿ ತೆಗೆದ ಮೊದಲ ಪ್ರೋಟೋಗಳಿಂದರೆ, ನಮ್ಮಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಅವರ ಮದುವೆಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡದ್ದು. ಅವರಿದ್ದದ್ದಿಂತಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು ಅನ್ನಿ ಆ ಪ್ರೋಟೋ. ನಮ್ಮಪ್ಪನ ಮದುವೆ ಪ್ರೋಟೋ ಅಂದ ಮೇಲೆ ಗುಲ್ಬಾಡಿ ತನ್ನ ಕಸುಬಿಗೆ ಇಂದರ್ದ್ದು ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತರ ದಶಕದ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಗಳೇ ಇರಬೇಕು. ಆದರೂ, ಮೂವತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ನನಗೆ ಅವನ ನೆನಪು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕಾದರೆ ಅವನು ವಿಂಡಿತವಾಗಿ ನಲವತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯನಿರತನಾಗಿದ್ದದ್ದು ವಿಂಡಿತ.

ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹಾ, ಗುಲ್ಬಾಡಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ, ಮೊದಲು ಅಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿದೇ ಹೋಗುವ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕ್ಲಿಕ್ ಮಾಡಿದ ತಕ್ಕಣ ಪ್ರೋಟೋ ಸಿದ್ಧವಾಗುವ ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದರ್ಭಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋಟೋ ತೆಗೆಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ದರ್ಶಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಬಹುದು. ಅಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತೆಗೆಸಿದ ಪ್ರೋಟೋಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಹುಟ್ಟಿದ ಹಬ್ಬ, ಮದುವೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಜನಪ್ರಿಯ ಸಂದರ್ಭಗಳಾದ್ದವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಪ್ರೋಟೋ ತೆಗೆಸುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ಸಂದರ್ಭಗಳಿಗಾಗಿ ಯಾರೂ ಕಾರ್ಯತ್ವಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸುಟುಂಬವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವೆನಂಬ ಹೆಮ್ಮೆಯೇ ಪ್ರೋಟೋ ಸ್ಥಾಪಿಯೋ ಭೇಟಿಗೆ ಪ್ರಚೋದನೆ ನೀಡಲು ಸಾಕಾಗಿತ್ತು. ಗುಲ್ಬಾಡಿಯೇನು ಮನಗೆ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೊದಲೇ ನಿಗದಿತ ಭೇಟಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ, ಆತ ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದು.

ಹಾಗೆ ನಿಗದಿಸಿದ ಪೋಟೋ ದಿನಗಳಿಂದರೆ ನಮಗೆ ಮಿಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬಿಡುಗಡೆ. ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದಿನವಿಡೀ ಸುತ್ತುತ್ತಿದ್ದ ನಮ್ಮಪ್ರನಿಗೆ ಈ ದಿನ ಬಸ್ಸು ಪ್ರಯಾಣ ನಿಷಿದ್ಧ. ನಮ್ಮಮ್ಮೆ ಬಹು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಇಡೀ ದಿನ ಕೆಡದಂತಹ ಆವಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಅಂದು ಮಗ್ನಾರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಆ ದಿನ ಶಾಲೆಗೆ ರಜೆ. ಈ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಪೋಟೋ ದಿನವೆಂದರೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಬಹಳ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಆದರೆ ಗುಲ್ಬುಡಿಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟಪಡೆಬಹುದಾದ ಗುಣಗಳೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನ್ನು ಆತ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ರೀತಿ ಈಗಿನ ಕಾಲದ ಸರ್ವಾಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತರುತ್ತದೆ. ಕೆಲಸದ ಮುಹೂರ್ತಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಆತ ಎಂದಿಗೂ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಹಾಜರಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊಂದದ ಉಡುಪುಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಎಣ್ಣೆ ಹಾಕಿ ತಲೆ ಬಾಚಿಸಿಕೊಂಡು, ಮುಖಕ್ಕೆ ಪೌಡರ್ ಬಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಬೆವರುತ್ತಾ ಅವನ ಬರುವಿಗೆ ನಾವು ಕಾಯುತ್ತಾ ಕೂಡಿರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಆತ ಮಹಾ ಮೌನಿ. ಈಚೆಗೆ ಬಂದು ಒಂದು ಕತ್ತಿನ ತಿರುವಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ ಆಮೇಲೆ ಕತ್ತಲೆಯ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಸೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಕೋಣೆಯನ್ನು ಸೇರಿದ ತಕ್ಷಣ ನಾವು ಅವನ ಅಧೀನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅವನ ಹರಳಣ್ಣ ಮುನಿ ಕ್ಯಾಮೆರಾ ಹಿಂದಿನ ಕಪ್ಪು ಮುಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಆಡಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಕತ್ತಲೆ, ಸೆಬಿ. ಅವನಿಗೆ ಶಬ್ದವೆಂದರೆ ಆಗದು, ಹಾಗಾಗಿ ಆಲ್ಲಿ ಘ್ಯಾನ ಕೂಡಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಮಿಸುಕಾಡದೇ ಬೆವರುತ್ತ ಕೂರದೆ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಕೊಟ್ಟಿ ಕೊನೆಗೆ - ಅನೇಕ ಯುಗಗಳ ನಂತರ ಆತ ಮುಸುಕಿನೊಳಗಿಂದ ಹೊರಬಂದು, ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನಾಗಿ ‘ಸರಿ’ಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎತ್ತರದ ಸ್ನಾಯುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ವಯಸ್ಸುಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ನಾವು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹಾಮೋನಿಯಮ್ಮೆನ ಕೇಲಿಗಳಂತೆ ನಮ್ಮ ಸ್ವಾನಮಾನಗಳು ನಿರ್ವಾತವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಮಾತೇ ಇರಲಿಲ್ಲವೆನ್ನ.

ಬೆವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒರೆಸಿಕೊಂಡು, ನಾವೆಲ್ಲಾ ಆ ಕಪ್ಪು ಮುಸುಕನ್ನೇ ಬಿರುಗಣ್ಣಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, ಎಡಗಾಲನ್ನು ಬಲಗಾಲ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ, ಬಲಗ್ಗೆ ಎಡಗ್ಗೆ ಮೇಲಿಟ್ಟು, ನೇರ ಜೀನಿಗರಾಗಿ ಕೂರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆತ ಎಂತಡ

ದಕ್ಷನಾಗಿದ್ದನೆಂದರೆ, ನನ್ನ ಕಿರಿಯ ತಮ್ಮ ಎಡಚನಾದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಎಡಗೈಯನ್ನು ಬಲಗೈ ಮೇಲೆ ಇಡಲು ಬಹಳ ಜೀದಾಯ್ದಿಂದ ಅನುಮತಿ ನೀಡಿದ್ದ. ಇಮ್ಮು ಮಾಡಿ ಆತ ತನ್ನ ಮುಸುಕಿನೊಳಗೆ ಮಾಯವಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ.

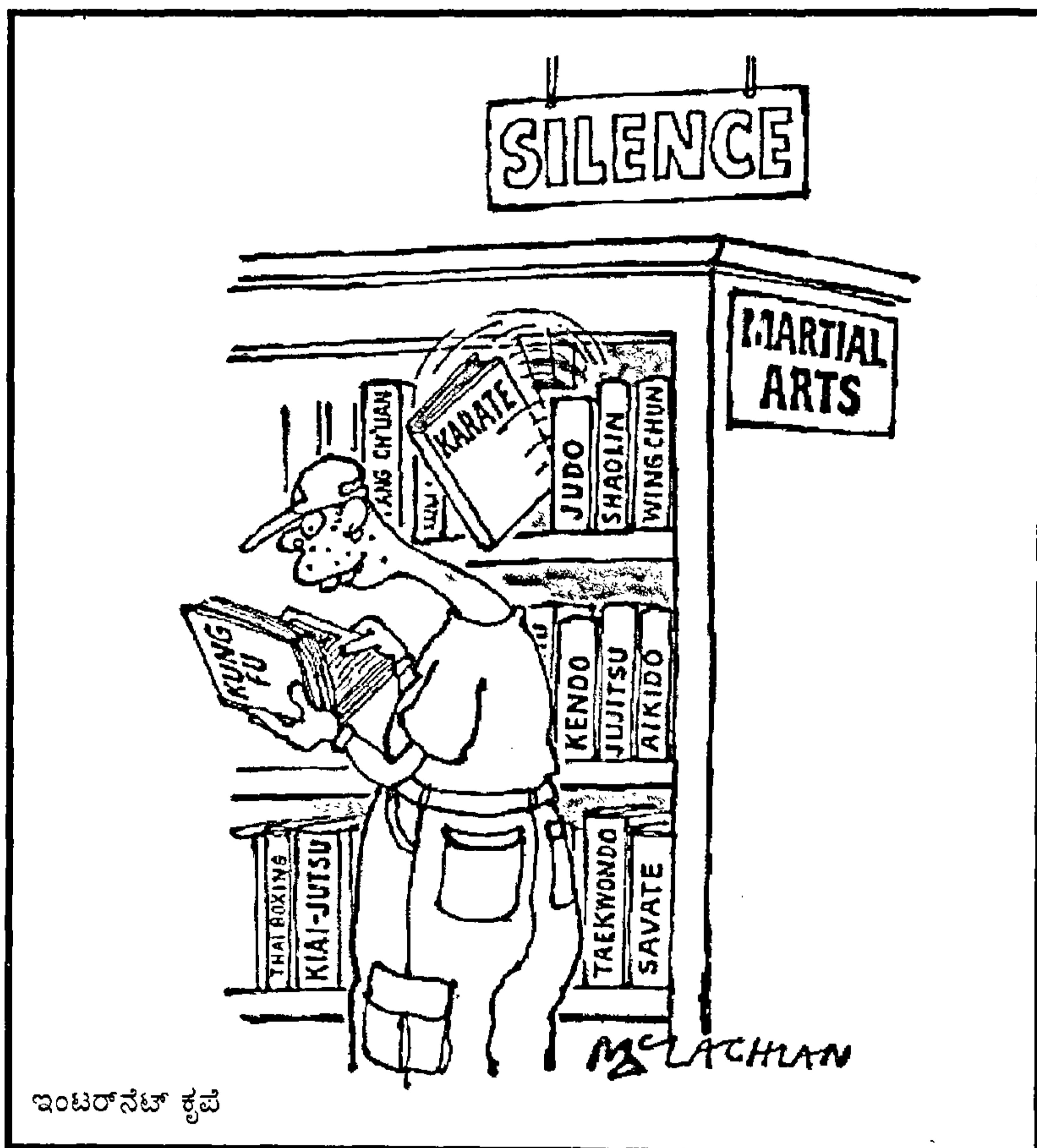
ಹಾಲ ನಿಧಾನವಾಗಿ, ತೀರ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಸಮಯ ಮಟ್ಟಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನೀರ ಚೆನ್ನಗಳಿಗಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಬರಿಯ ಹೊಟ್ಟಿಗಳು ಗುರುಗುಟ್ಟಿದಾಗಲೂ ನಾವು ನಗುವನ್ನು ತಡೆದುಕೊಂಡು ಗಂಭೀರವಾಗಿರಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಆತ ಪುನಃ ಮುಸುಕಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದಾಗ ನಾವು ಅವನನ್ನು ದೇವರೆಂದೇ ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದೇವು. ಬಂದೂಕಿನ ಟ್ರಿಗರನ್ನು ಹಿಡಿಯುವಂತೆ ಆತನ ಕ್ರೇತ್ವಾಮೇರಾದ ಮುಂದಿನ ಮುಚ್ಚಳವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುತ್ತಿದ್ದ ಮುಡುಗ ತನ್ನ ಕ್ರೇಯ್ಯಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೋ ಹಿಡಿದಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಆನಂತರ ಒಮ್ಮೆಲೇ ದಿಂಗ್ಂಧತೆಯ ಕ್ಷಣಾ. ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಉಸಿರು ಹಿಡಿದಿರುವಂತೆ ಆಜ್ಞೆ. ಪಟಾಕಿಯಂತಹ ಸಿಡಿತೆ.. ಕಣ್ಣಾ ಹೋರ್ಯೇಸುವ ಬೆಳಕು. ಕಣ್ಣಾನ್ನು ಮಿಟುಕಿಸಿದಿರಲು ಅಸಾಧ್ಯವೆನ್ನುವಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಆ ಒಂದು ದಿವ್ಯ ಕ್ಷಣಾದಲ್ಲಿ ಗುಲ್ಬಾಡಿ ತನ್ನ ಕ್ರೇಚ್ಚಳಕದಿಂದ ಲೆನ್ನಿನ ಮುಚ್ಚಳವನ್ನು ತೆಗೆದು ಮರು ಕ್ಷಣಾವೇ ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ಬೆಳಕಿನ ಕ್ಷಣಾದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅಲುಗಾಡಿ, ಕಣ್ಣಾ ಮಿಟುಕಿಸಿದ್ದ ಶತಸ್ವಿದ್ಧವೆಂದು ನಾವು ನಂಬಿದ್ದೇವು. ಗುಲ್ಬಾಡಿಯಿಂದ ಈ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶದೀಕರಣ ಪಡೆಯುವುದಂತೂ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಆಪರೇಷನ್ ಮುಗಿದ ತಕ್ಷಣ ಮಾತನಾಡದೇ ಹೊರ ನಡೆಯುವ ಸಜ್ಫನ್ನನಂತೆ ಗುಲ್ಬಾಡಿ ನಮ್ಮ, ಇನ್ನೂ ಮೂಡದಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ನೀಡಿದೇ ಮಾಯವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಪೂರ್ಣೋ ಸಿದ್ಧವಾಗುವವರೆಗೂ ನಾವು ಕಾಯದೇ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಘೆಲಿತಾಂಶ್ಕೇ ಕಾಯುವಂತೆ ನಾವು ಗುಲ್ಬಾಡಿಯ ಪೂರ್ಣೋವಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೇವು. ತವಕದಿಂದ ಆತಂಕದಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದ ವಾದಗಳು ಉದುರುತ್ತಿದ್ದವು.

ಕೊನೆಗೂ ಆ ಮಹತ್ವದ ದಿನ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಉಂಟಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ನಾವು ಪೂರ್ಣೋವಿಗಾಗಿ ಕಾದು ಕುಳಿತಿರುತ್ತಿದ್ದೇವು. ಮನೆಗೆ ಬರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ಪೂರ್ಣೋ ತರುವುದನ್ನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಮರೆತಿರುತ್ತಾನೆಂದು ನಾವು ಧೃಥವಾಗಿ ನಂಬಿದ್ದೇವು.

ಮಧ್ಯಾನ್ನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ನಮ್ಮ ನಿರಾಶೆಯ ಬಟ್ಟಲು ಉಕ್ಕಿ ಹರಿಯಲು ಪೂರಂಭವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹೊಚ್ಚು ಹೊಸ ರಟ್ಟಿನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಮನೆಯ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿತ್ತು. ಅಸಹನೆಯಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಅದರ ಮೇಲೆ ಎರಗಿ ಹೊರಗಿನ ಪದರವನ್ನು ಬೇರೆಡಿಸಿದಾಗ ಒಳಗಿನ ಕಪ್ಪು ಹಾಳೆಯಿಂದ ಗುಲ್ಬಾಡಿಯ ಕಪ್ಪು ಮುಸುಕಿನ ರಾಸಾಯನಿಕ ಕಂಪು ಹೊರಹೊಮ್ಮಿತ್ತು. ಹಾಳೆಯನ್ನು ತೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಬೆಳ್ಳನೆಯ ಬೆಳ್ಳಕಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಜೀವಂತ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ. ಪ್ರೋಟೋ ತೆಗೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅನುಭವಿಸಿದ ಯಾತನೆ, ಕಾತರ ಎಲ್ಲವೂ ಆ ಬಿಂಬದ ಮಾಂತ್ರಿಕತೆಯಿಂದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ನಾವಿದ್ದ ರೀತಿಯನ್ನು ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾದಿದುವ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವು ಕಾರಣ, ಗುಲ್ಬಾಡಿಯ ಜಾಡೂ.

ಇಂಟರ್ನೆಟ್ ಕೃಪೆ

ಸಂ - ದರ್ಶನ

- ಜಯಾ ಯಾಜಿ ಶರಾಲಿ

ಮಾಬ್ಲಂಗೆ ಒಂಥರಾ ಖುಷಿಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಅಂದು ಅವಿಲ ಕನಾಟಕದ ತುಂಬಿ ಯಾವ್ಯಾವುದೋ... ಯಾರ್ಥರದೋ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಸೂರಾರು ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಮ್ಮ ಮಾಬ್ಲನ ಕೃತಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೇ ಈ ಖುಷಿಗೆ ಕಾರಣ.

ಮಿತ್ರವ್ಯಂದದವರ ಅಭಿನಂದನೆಗಳ ಪ್ರೋನಿಗೆ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತ ಅರಾಮಾಗಿ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಈಚೆ ಭೇರಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದ ಮಾಬ್ಲ. ಆಗ ಬಂದ ಕಲ್ಲೀಶ್ವಿ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಮಾಬ್ಲನ ಲಿಷ್ಣನಾಗಿಯೂ, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸಂಬಂಧಿ ಎಂತಲೂ ಮಗದೋಮ್ಮೆ ಖಾಸಾ ದೋಸ್ತನೆಂದೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಆಗಾಗ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಕಲ್ಲೀಶ್ವಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕೆಲವೆಷ್ಟೆ ದಿಂದ ಕಣ್ಣರೆಯಾಗಿದ್ದ. ಈ ದಿನ ಸದನ್ನಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಘಾದಾಗ ಮಾಬ್ಲನಿಗೆ ಧಟ್ಟನೆ ಗುರ್ತು ಸಿಗಲೇ ಇಲ್ಲ “ನಮಸ್ಕಾರ” ಕ್ಷೇತ್ರ ಮುಗಿಯುತ್ತ ನಗುವನ್ನು ಬಾಯಿಯಿಂದ ಕಿವಿಯವರೆಗೆ ಹಿಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕಲ್ಲೀಶ್ವಿ ಬಂದಾಗ ಮಾಬ್ಲನಿಗೆ ತಕ್ಷಣ ಆತನ ಪರಿಚಯ ಸಿಗದೆ “ಬ್ರಹ್ಮಬ್ರಹ್ಮ” ಎಂದು ಹಲ್ಲು ಕಿಸಿದ. “ನಾನು ಕಲ್ಲೀಶ್ವಿ. ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ಲಿಷ್ಣ. ಪ್ರೇಸ್ ರಿಪ್ರೋಚ್ ರ್ ಕರ್ಮ ಸಂಪಾದಕ” ತನ್ನ ಪರಿಚಯ ತಾನೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಕಲ್ಲೀಶ್ವಿಯ ಇಂದಿನ ಗೆಟ್‌ಪ್ರೌತ್ರೀ ಬದಲಾಗಿತ್ತು. ಆತನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ವೀರಪ್ಪನಾನ ಮೀಸೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕುಳಿತ್ತಿತ್ತು. ಹೊಡಲೆ ಪರಿಚಯ ಹತ್ತಿದಿರಲು ಈ ಮೀಸೆಯೇ ಕಾರಣವಾಯ್ತಲ್ಲ ಎಂದು ಪೇಚಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮಾಬ್ಲ “ನಮಸ್ಕಾರ, ಬಾರಪ್ಪಾ... ಗುರ್ತು ಸಿಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ತುಂಬ ದಿನಗಳಾಯ್ತಲ್ಲ ನೋಡ್ದೇ. ಈಗ ಎಲ್ಲಿದ್ದೀರು? ಏನ್ನಾಡ್ದೋಂಡಿದ್ದಿರು? ” ಕೇಳಿದ. ಕಲ್ಲೀಶ್ವಿ ಸಿಕ್ಕಾಗಲೆಲ್ಲ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉದ್ದೋಜದಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಅಷ್ಟೇ... ಒಂದಕ್ಕೇ ಅಂಟಿಕೊಂಡವನೇ ಅಲ್ಲ. ಈ ಸಲ ಆತನ ಮೀಸೆ ನೋಡಿದಾಗ... ವೀರಪ್ಪನಾ ಕೆಲಸಪ್ರೋ ಗೋಪಾಲನಾನ ಕೆಲಸಪ್ರೋ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಬಹುದೆಂದು ಅನಿಸಿತ್ತ ಮಾಬ್ಲನಿಗೆ.

“ಚೆಂಗ್ಲಾರಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿನಿ ಸದ್ಯ. ಹೊಸ ಪತ್ರಿಕೆ ಹೊರಡಸ್ತಾ ಇದ್ದಿನಿ. ನಿಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಸಿಕ್ಕ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಯಿತು ಅಭಿನಂದನೆಗಳು ಸಾ...” ಎಂದ. ನಾಟಕೀಯವಾಗಿ ನುಡಿದು ಎದ್ದು ಕೈ ಕುಲುಕಿದ. “ನಿನ್ನ ಅಭಿನಂದನೆಗಳಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳು ಕಣಪ್ಪಾ ಕುತ್ತೋ ಕಾಫಿ ಹೇಳಿನಿ” “ಕಾಫಿ ಗೀಫಿ ಏನೂ ಬ್ಯಾಡ ಸಾರ್. ನಮ್ಮ ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ನಿಮ್ಮಾಂದು ಸಂದರ್ಶನ ಮಾಡೋಣ ಅಂತ ಬಂದೆ”. “ಸಂದರ್ಶನವೇ...! ನನ್ನಧಾ...? ನಾನೇನು ಅಂತ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ ಅಲ್ಲವ್ಯಾ...”

ಸಂದರ್ಭನ ನೀಡುಕ್ಕೆ” ಅಶ್ವಯ್ಯ ಚಕ್ಕಿತನಾಗಿದ್ದ ಮಾಬ್ಲ. ಅಕ್ಕರ ಎಂದರೆ ಹರಡಾರಿ ದೂರ ಇರ್ತಿದ್ದ ಕಲ್ಲೇಶಿಗೆ ಈ ಬರವಣಿಗೆ, ಪತ್ರಿಕೆಯ ರೋಗ ಹೇಗೆ ಅಂಟಿತೋ ತಿಳಿಯದು.

“ಅಲ್ಲ ಸಾರ್, ನಿಮ್ಮ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅಲ್ಲ... ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ನಿಮ್ಮ ಬಳಗ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ ಅದೆಷ್ಟು ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾಗಿರುತ್ತೇ! ನೀವು ನೋಡಿದ್ದೆ, ಪ್ರಚಾರವೇ ಬೇಡ ಅಂತೀರಲ್ಲಾ!” “ಹಾಗಲ್ಲಾ ಮಾರಾಯ...” “ಹಾಗೂ ಇಲ್ಲ ಹೀಗೂ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಪೆನ್ನು ಕಾಗ್ನ ಕೊಡಿ..” ಎಂದವನೆ ಕಲ್ಲೇಶಿ ತಾನೇ ಎದ್ದು ಟೇಬಲ್‌ನ ಮೇಲಿದ್ದ ಮಾಬ್ಲನ ಪೈಲನ್ನು ತೆರೆದು ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಾಗದ ಪೆನ್ನು ತಂದ. ಈ ಕಲ್ಲೇಶಿ ಒಂಥರಾ ಡೇಂಜರ್ ಮನುಷ್ಯ. ಅದ್ರಲ್ಲಾ ಈ ಸಲದ ಆತನ ಆ ವೀರಪ್ರಾ ಮೀನೆ... ಇನ್ನೂ ಡೇಂಜರ್ ಆಗಿ ಕಣಸಿತು ಮಾಬ್ಲನಿಗೆ. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಪ್ರತಿಭಟನೆಲು ಧೈಯ್ಯ ಬಾರದೆ “ಆಯ್ತಪ್ರಾ ಏನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿಯೋ ಕೇಳು” ಎಂದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಶರಣಾಗಿ. “ಈ ಪೆನ್ನು ಕಾಗದ ಹಿಡ್ಡೊಳ್ಳಿ ಸಾರ್” “ನಂಗ್ಯಾಕೋ ಇದು! ನೀ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನಾ ಉತ್ತರಿಸಿತ್ತೀನಿ. ನೀ ಬರ್ಹೋ...” “ನಂಗೆ ಬರ್ಹೋದು ಅಂದ್ರ ಆಗಲ್ಲಸರ್. ನಿಮ್ಮೇ ಗೊತ್ತಲ್ಲ. ಹೋಂ ವರ್ಕ್ ಮಾಡ್ಡೆ ಬರ್ತಿದ್ದನಲ್ಲ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ. ಇಲ್ಲ, ನಾ ಹೇಳಿಹಾಗೆ ನೀವೇ ಬರ್ದುಬಿಡಿ...” “ಏನೋ ಇದು! ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಸಂದರ್ಭನ ನಾನೇ ಬರೆದುಕೊಡುದಾ..?” “ಓ, ಆಗಲ್ಲಪ್ಪ ನನ್ನ ಹತ್ತೆ” ಈ ಕಲ್ಲೇಶಿಯ ತಲೆಹರಟಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾದಂತೆ ಅನಿಸಿತು ಮಾಬ್ಲನಿಗೆ. “ನೀವು ಬರೆದೂ, ಅದು ನಾ ಬರೆದ ಹಾಗೇ ಇಲ್ಲ. ಅಭಿಪ್ರಾಯ ನಿಮ್ಮದೇ ಇರಲಿ.” ಮೀನೆ ಹುರಿಗಟ್ಟಿಸುತ್ತ ಕಲ್ಲೇಶಿ ಆಡರ್ ಕೊಟ್ಟಾಗ ನಾಲಿಗೆಯ ದ್ರವ ಆರಿದಂತಾಗಿ.... ಈ ಡೇಂಜರ್ ಮನುಷ್ಯ ಒಮ್ಮೆ ಹೋದರೆ ಸಾಕು. ಅನಿಸಿತು ಮಾಬ್ಲನಿಗೆ.

“ಸರಿ ಮಾರಾಯ ಹೇಳು ಅದೇನು ಅಂತ” ಪೆನ್ನು ಕಾಗದ ಎದುರಿಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾಬ್ಲ ಬರೆಯಲು ಅಣೆಯಾದ. ಕಲ್ಲೇಶಿ ಶುರು ಮಾಡಿದ - “ಮಾಬ್ಲ ಇವರು ಉತ್ತಮ ದೊಡ್ಡ ಸಾಹಿತಿಗಳು. ಇವರು ನಮ್ಮೋಂದಿಗೆ ಇರುವುದು ನಮ್ಮ ಸೌಭಾಗ್ಯ. ಇವರಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಿಂದೆ ಎಂದೋ ಬರಬೇಕಿತ್ತು. ಇವರ ಬರಹ ಲೀಖಿನವೆಂದರೆ...” ಎನೇನೋ ಮೆಂತಸೊಪ್ಪು ಹೇಳಿದ - ಕಲ್ಲೇಶಿ. ನಡು ನಡುವೆ ಮಾಬ್ಲ “ಏ, ಮಾರಾಯ, ಇದೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಕುರಿತೋ... ಬೇರೆಯವರ ಕುರಿತೋ... ಬರೀತಾ ಇರೋದು?” ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗೆಲ್ಲ ಕಲ್ಲೇಶಿ ವಿಚಿತ್ರ, ಭಂಗಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮೀನೆ ಹುರಿಗಟ್ಟಿಸುತ್ತ “ಸುಮ್ಮೆ ನಾ ಹೇಳಿಹಾಂಗೆ ಬರೀರಿ ಸಾರ್. ನಂತ್ರ, ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿನಿ. ಯಾರ ಕುರಿತು ಅಂತ. ಸ್ವರಿ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ನಿಂತಿತು...” ಅಂತ ಕೇಳಿ ಮತ್ತೆ ಶುರು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡ - ‘ಇವರ ಬರಹಗಳು ರಾಜಕುಮಾರ್, ಅಮಿತಾಬ್ ಬಚನ್,

ವಿಷ್ಣುಪದ್ರನ, ಹೃತಿಕ್ ರೋಷನ್‌ರವರನ್ನು ಹಿಂದೆ ಯಾಕಬಲ್ಲದು. ಅಷ್ಟು ಶಕ್ತಿ ಇವರೆ ಲೇಖನಿಗಿದೆ...” “ಎನ್ನೋ ಇದು... ಇವೆಲ್ಲಾ ಯಾವಾಗೆ ಸಾಂತಿಗಳಾಗಿದ್ದರು ಮಾರಾಯ...” ಕಹ್ಯಾಬಿಕ್ಷಯಾದ ಮಾಬ್ಲ ಬೆಚ್ಚಿ ಶೇಳಿದ.

“ಅದೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಗೊತ್ತಾಗೊಲ್ಲ ಬಿಡಿ. ಹಾಂ. ಮುಂದುವರಿಸಿ... ಇವಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಬರಬೇಕಾಗಿದೆ ಅಷ್ಟು ತಾಕತ್ತು ಇವರ ಪೆನ್ನಿಗಿದೆ...” ಮಾಬ್ಲ ಬರೆದು ಸುಸ್ಥಾದ. ಈತನ ಮೀಸೆ ತನಗೆ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆ ಹೊಟ್ಟರೂ ಸರಿ, ಕಿಡ್ಲಾಪ್ ಆದೂ, ಮಾಡ್ಲಿ... ತಲೆನಾದೂ, ಕತ್ತರಿಸಲಿ ಎಂದು ಮನದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿ “ನನ್ನ ಹತ್ತಿ, ಇನ್ನು ಬರೀಲಿಕ್ಕೆ ಆಗಲ್ಲಿ...” ಎಂದು ನುಡಿದು ಪೆನ್ನು ಕಾಗದಗಳನ್ನು ಟೋಪಾಯ್ ಮೇಲಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟು.

ಇಷ್ಟು ಬರೆದದ್ದಕ್ಕೇ ಸುಸ್ಥಾದೆ, ಹೇಗೆ ಸಾರ್. ನಿಮ್ಮ ಪೆನ್ನಿಗೆ ಇರುವಷ್ಟು ಶಕ್ತಿ ನಿಮ್ಮ ಕ್ರೀಗಿಲ್ಲ ಅನಿಸುತ್ತೆ. ಇಷ್ಟೇ ಸಾಕು ಬಿಡಿ. ಎಂದು ಬರೆದ ಕಾಗದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡು “ಬರ್ತೀನಿ ಸಾರ್. ತುಂಬಾ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್” ಎಂದು ಕಲ್ಲೀಶಿ ಹೊರಟಾಗ ಯಾಕೊ ಮಾಬ್ಲನಿಗೆ ವೀರಪ್ಪನ್ ಅಂತೆ ಇವ್ವ ಹೊಟ್ಟೆಯೂ ದಪ್ಪಿಗಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣಿಸಿ... ಅಂಗಿಯೊಳಗೆ ಏನೇನು ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ತಂದಿದ್ದೂ... ಅನಿಸಿ ಬೆವರಿದ. ಸದ್ಯ ಯಾವ ಅನಾಹುತವೂ ಆಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ಎಂದು ನಿಡಿದಾದ ಉಸಿರು ಬಿಟ್ಟು.

ಮರು ವಾರವೇ ಕಲ್ಲೀಶಿ ತನ್ನ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಬ್ಲನ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಅಂಚಿಯಲ್ಲಿ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟು. ಯಾವತ್ತಿನದೋ ಕಾಲೇಜ್‌ನ ಗೌಪ್ಯ ಪೂರ್ಣೋದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಾಬ್ಲನ ಪೂರ್ಣೋದನನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಚಿತ್ರದೊಂದಿಗೆ ಸಂದರ್ಶನವಿತ್ತು ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ. ಕೊನೆಯ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಓದಿ ಮಾಬ್ಲ ಕುಸಿದು ಬಿದ್ದು.

ಲೇಖನದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗಿತ್ತು “ಬಿಡುವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸದ ನಡುವೆಯೂ ತಮ್ಮ ಪುರಿತು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟು ಶ್ರೀಯುತ ಮಾಬ್ಲರವರಿಗೆ ಸಂಪಾದಕರ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು.”

ಅವನ್ನೋ ಸಿದುಶುಶ್ವಾರ; ಅವಣ ಮೈನಗೌರಿ
 ಮನೇರೆ ಹಣಸ್ಯದ ವಾತಾವರಣವೇ ಇಲ್ಲಿರೇ
 ತಟ್ಟುರಾರಂಭಿಸಬೇಕು ಮಾತಿನಾ ಒಬ್ಬಟ್ಟು
 ಬೆರೆಸುತ್ತಾ ಅದರಲ್ಲಿ ಹಣಸ್ಯದ ಹೂರಣ ಇಟ್ಟು

- ಬೇಳಾರು ರಾಮಮಾತ್ರೆ

ಬೆಂಗಳೂರು ಇತಿಹಾಸಿ...

- ಹೆಚ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ

ಮಾರ್ಚ್‌ಯಿಂದ ಮೇವರೆಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಬಿಸಿಲ ಶಾಪ ಹೆಚ್ಚು. ಆಗಾಗ್ಗೆ ಕ್ರೀಕೊಡುವ ಕರೆಂಟಿನ ಅಭಾವದಲ್ಲಿ ತಿರುಗದೇ ಇರುವ ಘ್ಯಾನುಗಳಿಂದಿಲ್ಲಿ ಕೈಕಾಲು ಅಗಲಿಸಿ ಕೂತು ಹಾಳಾದ್ದು ಬೇಸಿಗೆ ಯಾಕಾದರೂ ಬರುತ್ತೋ? ಭಳೀನ ಎಷ್ಟು ಬೇಕಾದರೂ ತಡೆಯಬಹುದು. ಈ ಯಾಳು ಬಿಸಿಲು ಯಾರಿಗೂ ಬೇಡ... ಎಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿಗರು ಪರದಾಡುತ್ತಾರೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿಗರು ಎಂದು ಒಂದು ದಶಕದಲ್ಲಿ ಈ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರುವ ಜನರು ಘ್ಯಾಕ್ಷರಿ ಆಫೀಸುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ಹಾಯಾಗಿ ಘ್ಯಾನಿನ ಕೆಳಗೆ ತಂಪಾಗಿದ್ದರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಾಧರು ಗೃಹಿಣಿಯರು ಕರೆಂಟು ಮಂತ್ರಿಗೆ ಕರೆಂಟು ಮಂಡಳಿಗೆ ಕರೆಂಟು ಇಲಾಖೆಗೆ ಶಾಪ ಹಾಕುತ್ತಾ ದಿನ ನೂಕಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಇವರು ಹೀಗೇ ಪರದಾಡುವಾಗಲೇ ಮೇ ತಿಂಗಳು ಮುಗಿದು ಜೂನ್ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದೆರಡು ಸಲ ತುಂತುರು ಹನಿಗಳು ಸುರಿದು ನೆಲ ತಂಪಾದಂತಾಗಿ ಬಿಸಿಲ ರುಳ್ಳ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಬಿಸಿಲ ರುಳ್ಳ ಜಾಸ್ತಿಯಾದಂತೆ ಇವತ್ತು ಮಳೆ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತೇ ಎಂದು ವಯಸ್ಸಾದವರು ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆವರೆ ಮಾತು ನಿಜ ಮಾಡಲೋ ಎಂಬಂತೆ ತಿಂಗಳ ಎರಡನೇ ಆಥವಾ ಮೂರು ನಾಲ್ಕನೇ ವಾರದಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಹೊಡೆಯಲು ಆರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸಂಚೆ ರಾತ್ರಿ ಹೇಗೆಂದರೆ ಹಾಗೆ ಮಳೆ ಹೊಡೆದು ಬೇಸಿಗೆ ಕಾಲ ಮುಗಿಯಿತು ಎಂದು ಪ್ರಕೃತಿಮಾತೆ ಘೋಷಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಹೀಗೆ ಆರಂಭವಾದ ಮಳೆ ಜುಲೈ ಆಗಸ್ಟ್‌ನ ಮೊದಲನೆಯ ವಾರದವರೆಗೆ ಹೊಡೆದು ಉರಿನ ಕೊಚ್ಚಿ ಕೆಸರು ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ರಸ್ತೆಗೆ ಬಂದು ಕೊಚ್ಚಿದ ನಂತರ, ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಸ್ಲಾಂಗಳು ಕೊಂಚ ಮೈ ತೊಳೆಸಿಕೊಂಡೆ ನಂತರ ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳು ಬೆಂಗಳೂರು ಬೇಸಿಗೆಯ ಮಳೆಯ ನೆನಪಿಲ್ಲದೇ ಕಾಲ ನೂಕುತ್ತದೆ.

ನವಂಬರ್ ತಿಂಗಳ ಒಂದು ಮುಂಜಾನೆ ಎದ್ದು ಮನೆಯಾಚಿ ಬಂದಾಗ ಇಡೀ ಬೆಂಗಳೂರು ಬಿಳಿಯ ಹೊದ್ದಿಗೆ ಹೊದ್ದಿರುವುದು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ಇಡೀ ಮಂಜನಿಂದ ಆವೃತ್ತ ವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನವಂಬರ್ ತಿಂಗಳ ಈ ಮೊದಲ ಮಂಜು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಭಳಿಗಾಲದ ಆಗಮನ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಭತ್ತಗಳು, ಹೋಟೆಲ್‌ಗಳು, ಅಂಗಡಿಗಳು, ಪ್ರಟ್‌ಪಾಠಾಗಳು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ

ರಾಲು ಸ್ವೇಚ್ಛರುಗಳ ಮಾರಾಟಗಾರರ ಆಡುಂಬೋಲವಾಗುತ್ತದೆ. ತೇಕಡ ಎಪ್ಪತ್ತರ, ಇವತ್ತರ ದಿಸ್ಕೌಂಟುಗಳಲ್ಲಿ 'ಅಪ್ಪಟಿ' ಉಣಿಯ ರಾಲು ಸ್ವೇಚ್ಛರು ಇಶ್ವರಿಗಳು ಬೆಂಗಳೂರನವರಿಗೆ ಭರಾವೆಯಿಂದ ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತದೆ. ನವೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲೇ ಮತ್ತೊಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಮಂಜು ಬಿದ್ದಾಗ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಯಾರುತ್ತಾನೆ. ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದ ರಾಲು ಸ್ವೇಚ್ಛರು ಮಘ್ರಾರುಗಳು ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಮೈಚಾಚುತ್ತವೆ, ನಂತರ ಆತನ ಮೈ ವರುತ್ತದೆ.

ತರಹೇವಾಗಿ ದಿಸ್ಕೈನ್, ಬಣ್ಣಗಳ, ಗುಣಗಳ ಸ್ವೇಚ್ಛರುಗಳನ್ನು ನೀವು ನೋಡಬೇಕಾದರೆ ನವೆಂಬರ್‌ನ ಕಡೆಯ ವಾರದಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಯಾವುದೇ ಜನನಿಬಿಡ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಡ್ಡಾಡಿದರೆ ಸಾಕು. ಕುತ್ತಿಗೆ ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದಿರುವ, ಸಡಿಲವಿರುವ, ಮೈಗೆ ಅಂಟಿರುವ, ದೊಗಲೆ ದೊಗಲೆಯ, ಗೋಣೇಚೀಲದ ಮಾದರಿ (ಇವುಗಳಿಗೆ ಬ್ಯಾಗಿ ಎಂದೂ ಅನ್ನತಾರೆ) ಜಿವ್ ಸಹಿತ, ರಹಿತ, ಆರೆ ಪೂರ್ತಿ ತೋಳಿನ ವೈವಿಧ್ಯಮಯವಾದಿ ಸ್ವೇಚ್ಛರುಗಳನ್ನು ಜನ ವರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರ ಜೊತೆಗೆ ಕೆಲವರು ಕುಲಾವಿ ಸಹ ತೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಮಘ್ರಾರುಗಳು ಕಂಡರೂ ಕಾಣಬಹುದು! ಕೆಲವರಂತೂ ಕೈಗಳಿಗೆ ಕೈಕವಚ (ಗ್ಲೋವ್ಸ್?) ಸಹ ಹೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ಸಹೋದ್ರೋಗಿಯೊಬ್ಬ ಮಾಜಿ ಮಿಲಿಟರಿ ಯೋಧನಿದಾನನೆ. ಈತ ತಲೆಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಕುಲಾವಿ ಹಾಕಿದರೆ, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮಿಲಿಟರಿಯವರ ಕಡು ಹಸುರಿನ ಉಣಿ ಇಜಾರ ತೊಡುತ್ತಿದ್ದು. ಈತನ ಪ್ರಕಾರ ಮೈನ ಒಂದು ಭಾಗ ಬೆಚ್ಚಿಗಿದ್ದರೆ ಸಾಕಂತೆ, ತಲೆ ಬೆಚ್ಚಿಗಿದ್ದರೆ ಮೈ ಬೆಚ್ಚು ನಡು ಕೆಳಭಾಗ ಬೆಚ್ಚಿಗಿದ್ದರೆ ಮೇಲಿನ ಭಾಗ ಬೆಚ್ಚಿಗಿರುತ್ತೆ!

ಕಳೆದ ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತಲೂ ಈ ವರ್ಷ ಸ್ವೇಚ್ಛರ್ ದುಬಾರಿ ಎಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿಗ ಗೊಣಗುತ್ತಲೇ ಹೊಸಾ ಸ್ವೇಚ್ಛರು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅನುಕೂಲ ಮತ್ತು ಅಭ್ಯಾಸ ವಿರುವವರು ಬೆಚ್ಚಿಗೆ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಪೇಗ್ ಹಾಕಿದರೆ ಮಿಕ್ಕವರು ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಕಾಫಿಗೆ ಹಾತೋರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇಡೀ ಬೆಂಗಳೂರು ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸ್ವೇಚ್ಛರ್ ಧಾರಿಗಳ ಜಾತ್ರೆಯೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಸಂಜೀಯಾಯಿತೆಂದರೆ ಮೈಗೆ ನಾಲಿಗೆಗೆ ಚುರುಕು ಮುಟ್ಟಿಸುವ ಚೋಂಡದ ಅಂಗಡಿಗಳು ಸರಿಸುಮಾರು ಎಲ್ಲಾಪ್ರಾಪ್ತಾಗಳಲ್ಲಿ ತಲೆ ಎತ್ತುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಪೈಪೋಟಿ ಪಾನಿಪೂರಿ ಗಾಡಿಗಳು, ಅಂತಸ್ತು, ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯ ಮರೆತು ಜನ ಇಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಚೋಂಡಗಳನ್ನು ಪಾನಿಪೂರಿಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಆಹಾ ಸೋಷಿಯಲಿಸಮ್ಮು ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟು ಎಂದು ಸೋಷಿಯಲಿಸ್ಟ್‌ಗಳಿಗೆ ಅನಿಸುವುದುಂಟು!

ಡಿಸೆಂಬರ್ ಎರಡು ಮೂರನೇ ವಾರದಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಉಣಿಂತೆ 12-15 ಡಿಗ್ರಿಗಳಿಗೆ ಇಳಿಯತ್ತದೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕುಕ್ಕೆದ್ದು ಘ್ರಾಕ್ಷರಿಗಳಿಗೆ ದೇಶಸೇವಗಾಗಿ ಒಡಚೇಕಿರುವವರು ಹಾಳು ಬೆಂಗಳೂರನ್ನೂ ಮತ್ತು ಭಳಿಯನ್ನೂ ಬೈಯುತ್ತಲೇ ಘ್ರಾಕ್ಷರಿ ಬಸ್ಸು ಹಿಡಿಯತ್ತಾರೆ. ಸರಕಾರೀ ಕಫೀರಿಗಳಲ್ಲಿ ಜವಾನನ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರೂ ಹಾಯಾಗಿ ಎಂಟರವರೆಗೆ ಬೆಚ್ಚಗೆ ಮಲಗಬಹುದಿತ್ತು ಎಂದು ತಮ್ಮ ನಸೀಬನ್ನು ಹಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹವರ ಮನೆಯೊಡತಿಯಂತೂ ಥೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಯಾಕಾದರೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡನೋ ಎಂದು ಬೈಯುತ್ತಲೇ ಈತನಿಗೆ ಕಾಫಿ ತಯಾರಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ. ಕೆಲವು ಘ್ರಾಕ್ಷರಿಗಳವರು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ ಸ್ವೇಚ್ಛರುಗಳನ್ನೂ ನೀಡುವುದುಂಟು. ಒಂದೇ ಬಣ್ಣದ ಒಂದೇ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಒಂದೇ ತರಹದ ಸ್ವೇಚ್ಛರುಗಳನ್ನು ಸಾವಿರಾರು ಜನ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಧರಿಸಿ ಮೇರೆಯುವ ತಾಣವಾಗಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಈ ಘ್ರಾಕ್ಷರಿಗಳ ಪ್ರದೇಶಗಳು ತೋರಿ ಮಿಲಿಟರಿ ಆಕ್ರಮಿತ ಪ್ರದೇಶದ ನೆನಪು ತರುತ್ತದೆ.

ಈ ಭಳಿಗೆ ಮೈ ಮರಗಟ್ಟಿದ ಹಾಗೆ ಧರಧರ ನಡುಗುತ್ತಾ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬೀಡಿ ಸಿಗರೇಟೆನ ಹೊಗೆ ಉದುತ್ತಾ ‘ಕಳೆದ ಬಾರಿ ಇಷ್ಟುಚೆಳಿ ಇರಲಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲವೇ’ ಎಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿಗರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮಲ್ಲೇ ಕೇಳುವುದು ಸರ್ವೇ ಸಾಮಾನ್ಯ. ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಮಾರುಕಟ್ಟಿಗೆ ಅವರೇಕಾಯಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತದೆ. ಸಂಜೀ ಆದರೆ ಸಾಕು, ಸೋಗಡಿನ ಅವರೇಕಾಯಿ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬೆಂಗಳೂರಿಗರು ಅಲೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆದರ ಬೆಲೆ ಆದರ ರುಚಿ ಆದರ ಷಾಕ ವಿಧಾನ ಇತ್ಯಾದಿ ಕುರಿತಂತೆ ಹೆಲವಾರು ಜನರು ಮಾತುಕೆತೆ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರೇಕಾಳಿನ ಸಾರು, ಅದರ ರೊಟ್ಟಿ, ಅದರ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು, ಅದರ ದೋಸೆ, ಅದರ ಭಾತು... ಹಿಂಗೆ ಸರ್ವಂ ಅವರೇಮಯ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಸರಿಸುಮಾರು ಬೆಂಗಳೂರಿಗರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮದ್ವಾಸ್ನಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಗಳಿಯ ಒಮ್ಮೆ ಬೇಸರದಿಂದ ಹೇಳಿದ ‘ಅವರೇಕಾಳಿನ ಕಾಫಿ ಒಂದು ಬಿಟ್ಟು ಮಿಕ್ಕಿದ್ದಲ್ಲ ಅದರದ್ದೇ. ಬೇಜಾರು ಅಂತ ಅನಿಸುಲ್ಲವೇ?...’

ಕ್ರಿಸ್ತಮಾಸ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಉಣಿಂತೆ ಮತ್ತೂ ಇಳಿದು ಚಳಿಯ ಆಭರಣ ಹೆಚ್ಚಿತದೆ. ಎರಡು ಕಣ್ಣಗಳ ಮಾತ್ರ, ಪಿಳಿ ಪಿಳಿ ಕಾಣುವ ಹಾಗೆ ಇಡೀ ದೇಹವನ್ನು ಬೆಚ್ಚಗೆ ಹುದುಗಿಸಿಕೊಂಡ ಬೆಂಗಳೂರಿಗ ಚಾಂದ್ರಮಾನಕ್ಕೆ ಹೊರಟವನಂತೆ ತೋರುತ್ತಾನೆ. ಘ್ರಾಕ್ಷರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಹೆಂಗಸರಂತೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಶಾಲು ಸ್ವೇಚ್ಛರು ಶಾಲುಚೀಲ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ತಮ್ಮ ತೂಕದ ಮೈಯನ್ನು ಮತ್ತೂ ತೂಕವಾಗಿಸಿ ‘ಆನೆಬಂತೊಂದಾನೆ... ಯಾವೂರಾನೆ...’ ಎಂದು ತಾಳಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿ

ಯಾಕುತ್ತಾ ಗುಂಪುಗಳು ನಾಗಿ ಇವರು ಸಾಗುವುದನ್ನು ನೋಡುವುದೇ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸಂಪೋಷ ನೋಡುತ್ತದೆ.

ಕೃಸಾಮಸ ದಬ್ಬಿದ ಭಣಿಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಚಚ್ಚುಗಳಿಗೆ, ಯಾಸ್ಕ್ಯಾತ್ಸವಗಳಿಗೆ ಈ ಉತ್ಸವ ವೇಷಧಾರಿಗಳ ಮೆರವಣಿಗೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಇದು ಮೊನೆ ವರ್ಷದ ಆಗಮನದ ದಿನಗಳೂ ಯಾದು. ಡಿಸೆಂಬರ್ ಕೊನೆ ದಿವಸದಂದು ಭಣಿಯಿಂದ ತಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡ ಪಡ್ಡಗಳು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಯೂರೋಪ್ ವಿಂಡ್ವಾದ ಎಂ.ಜಿ. ರಸ್ಟ್, ಬ್ರಿಗೇಡ್ ರಸ್ಟ್, ಮುಂತಾದೆಡೆ ಸೇರಿ ಮೊನೆ ವರ್ಷವನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಎದುರುಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಆಸ್ತಿಕರಿಗೆ, ಅಯ್ಯಪ್ಪ ಭಕ್ತಿಗೆ, ಡಿಸೆಂಬರು ಜನವರಿ ತಿಂಗಳುಗಳು ಅತಿ ಚಟುವಟಿಕೆಯ ದಿನಗಳು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತಣ್ಣೀರು ಹೊಯ್ದಿಕೊಂಡು ನಡುಗುತ್ತಾ ಈ ಜನ ನಾಲ್ಕು ಮೈಲು ಕೇಳುವಂತೆ ಅಯ್ಯಪ್ಪ ದೇವರ ಭಜನೆ ನಡೆಸುತ್ತಾ ಸುಖ ನಿರ್ದಿಂಗ ತೊಡರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅಯ್ಯಪ್ಪ ದೇವರನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದವರೆ ಬಗ್ಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗ ಆಕ್ಷೋಶವನ್ನು ಮಾನವಾಗೇ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆಸ್ತಿಕರಿಗೆ ಡಿಸೆಂಬರ್ ಎಂದರೆ ಧನುಷಾಸದ ತಿಂಗಳು. ಇಂತಹ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮಿಕ್ಕ ದೇವರುಗಳಿಗೂ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯೇ ಪ್ರಾಜಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಸಾದ, ಪ್ರಾಂಗಲೆ ಪ್ರಸಾದಕ್ಕೆಂದೇ ಹೋಗುವವರೂ ಉಂಟು! ಇಂತಹ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಶಾರ್ದೂ ನಡೆಸಬೇಕಾದ ಕುಲದವರು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೆಳಕು ಹರಿಯುವ ಮುನ್ವತ್ವೆ ಪಿತ್ರೆ ತರ್ವಾತ ಸಲ್ಲಿಸಿ ನಂತರ ಉಟ ಮಾಡುವುದುಂಟು. ಬೆಳಗಿನ ಭಣಿಗೆ ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಹುಳಿ, ಸೌತೇಕಾಯಿ ಕೂಟು, ಮಜ್ಜಿಗೆ ಹುಳಿ ಅದೆಂತಹ ಬೆಳ್ಳನೆಯ ಕಾವು ನೋಡುತ್ತದೆ ಅಂದರೆ ಅದನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿಯೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಭಣಿರಪ್ಪೋ ಭಣಿರೋ ಎಂಬ ಹಾಡು ಪ್ರತಿದಿನ ನೆನಣಿಗೆ ಬರುವುದು ಈ ಕಾಲದಲ್ಲೇ. ಹೆಂಡತಿಯ-ಗಂಡನ ಬಿಸಿ ಅಪ್ಪಗಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಹಾತೊರೆದರೆ ಮದುವೆಗೆ ನೆರೆದಿರುವವರು ಮುದುರುತ್ತಾರೆ. ಜನವರಿ ಎರಡನೇ ವಾರದಲ್ಲಿ ಮಂಜಿನ ಕೂರತೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲು ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಣಿ ಭಣಿ ಎಂದು ಒದ್ದಾಡಿದವರು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಚುರು ಚುರು ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಮೈ ಒಡ್ಡಿ ಹಿತವಾದ ಬಿಸಿಲನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೈಕ್ಕೆಕಾಲು ಮುವಿ ಒಡೆದು ಚರ್ಚಿ ಬಿರುಕುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳ ಶೈತ್ಯೋಪಚಾರಗಳೂ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚು.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಈ ಭಣಿ ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ದಿನ ನಿತ್ಯದ ಅಭ್ಯಾಸ ಕೂಡ ಕೊಂಡ ಏರುಪೇರಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಲು ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರದು, ಪೇಪರು ನಿತ್ಯ ತೆದ, ಜತಿಗೆ ನವಂಬರ್ ಡಿಸೆಂಬರ್ ಅಂದರೆ ವಿದ್ಯುತ್ ಕಡಿತದ ತಿಂಗಳುಗಳು ಈಚಿಗೆ

ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸೊಳ್ಳೆಗಳೂ ಸೇರಿದೆ ಮತ್ತು 'ಕಾವೇರಿ' ವಿವಾದವೂ ಸೇರಿ ತಲೆಪರಟೆ ಮಾಡಿದರೆ ನೀರೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗಿದೆ! ಕಳೆದ ಬಾರಿಗಿಂತ ಈ ಬಾರಿ ಜಾಸ್ತಿ ಭಣಿ 'ಅನುಭವಿಸಿದ' ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಜನವರಿ ಮುಗಿಯುವುದನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಾನೆ. ಈ ರಣ ಚೆಳಿಯಲ್ಲಾ ಸ್ವೇಚ್ಛರುಗಳನ್ನು ತೊಡದ ನನ್ನಂತಹವರು ಅವನಿಗೆ ಕಂಜೂಸಾಗಳಾಗಿ ತೋರುತ್ತೇವೆ!

ಫೆಬ್ರವರಿ ಎರಡನೇ ಹಾರದ ವೇಳೆಗೆ ಚೆಳಿ ಮಾಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಈಗ ಮೈ ಕೊಡವಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಆತನಿಗೆ ತನ್ನ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿನ ಮರಗಳು ಯೂ ಬಿಟ್ಟಿರುವುದು ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿಲ್ಲೋ ಒಂದು ಕೋಗಿಲೆಯ ಸದ್ಯ ಕೇಳಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಪರೀಕ್ಷೆ ಕಾವು ತರುವ ದಿನಗಳ ಆರಂಭ ಇದು. ಮಕ್ಕಳ ಪರೀಕ್ಷೆ, ಪರೀಕ್ಷೆ ನಂತರ ಘಲಿತಾಂಶ ನಂತರ ಸೀಟಿಗೆ ಪರದಾಟ - ಇವುಗಳಿಗೆ ಹಣ ಹೊಂದಿಸುವ ಚಿಂತೆ ಈತನನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಆವರಿಸಬಿಡುತ್ತದೆ. ಶಾಲು ಸ್ವೇಚ್ಛರು ಟೋಪಿಗಳು ಕಪಾಟು ಸೇರುತ್ತವೆ.

ಸದ್ಯ ಭಣಿ ಕೆಳೇತು ಎಂದು ಶಿವರಾತ್ರಿಯಾದ ಒಂದು ವಾರಕ್ಕೆ ಈತ ನಿಟ್ಟಿಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೊಂದು ಚೆಳಿಗಾಲ ನಿನ್ನ ಆಯಸ್ಸಿಗೆ ಜಮೆಯಾಯಿತು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ನಂತರದ ದಿನಗಳು ಬೇಸಿಗೆಯ ಆರಂಭದ ದಿನಗಳು, ಅದರದ್ದೇ ಬೇರೆ ಕತೆ! ತೆಣು ಸೀರೆ ಉಟ್ಟಿ, ಮಿನಿ ಕಿಡಿಗಳೆ, ಸಲ್ವಾರ್ ಎಮ್ಮೆಜ್ ಧರಿಸಿದ ಪ್ಲಾಂಟು ಟೀಷೆಟ್‌ರ್‌ ಧರಿಸಿದ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಚೆಲುವೆಯರು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಅಡ್ಡಗೆಲಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಕೆಲಕೆಲ ಕೋಕೆಲ ನಗೆ ಹರಡಲು ಅನುವಾಗುತ್ತಾರೆ. ಕವಿಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯಿಗಳು ಕೋಗಿಲೆಯ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ ತಮ್ಮ ಪೆನ್ನು ತೆಗೆದು ಕಾಗದ ಹರಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ರಾಜಕಾರಣೆಗಳು ತಮ್ಮ ಎಂದಿನ ಯೂನಿಫಾರ್ಮ್‌ನೊಳಗೆ ಹುದುಗುತ್ತಾರೆ; ಕಾವೇರಿ, ಕನ್ನಡ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಚಿಗುರುತ್ತವೆ... ಮುಂದಿನ ಭಣಿಗೆ ತನಗರಿವಿಲ್ಲದಂತೆ ಕಾಯುತ್ತಾ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ತನ್ನ ನಿತ್ಯ ರುಂರುಂಟಿದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಾನೆ!

ತಡೆಯಲಾರದಷ್ಟು ಚೆಳಿ

ಯಾರ ಬಣಿ

ಹೇಳಲಿ?

ಎಂದು ಕೆಲವರು ಪದ್ಯ ಹೊಸೆಯುತ್ತಾರೆ!

ಒಟ್ಟೆಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತೇವೆ. ನಾವು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆಯು!

★ ★ ★

ಆಸ್ತ್ರಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರಸ್ಯ ಪ್ರಸಂಗಗಳು

- ಮಾರ್ತಾ

ಈಗ್ಗೆ 13 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪೇನ್ಸಿಲಿನ್ ಚುಚ್ಚುಮುದ್ದು ಚುಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರತೀ ತಿಂಗಳು ಆಸ್ತ್ರತ್ವಗೆ ಮೋಗುವ ಅದ್ವಾಷ್ಟನನ್ನು ದಗಿದೆ. ಯಾರಿಗುಂಟು ಇಂಥ ಒಳ್ಳೆಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ?! ಪ್ರತೀಬಾರಿ ಚುಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬ್ಯಾಗಲೂ ನಸ್ರಾಗಳಿಂದ ಶರದೇವಾರಿ ಪ್ರಶ್ನಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿ, ಅವಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಪಕ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕು. ನಸ್ರಾಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕೇಳುವ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನಗಳು: “ಹಿಂದೆ ಈ ಇಂಜಿನೀಯರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರ? ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರ ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಸಮಯದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ಇನ್ನು ಎಷ್ಟು ವರ್ಷ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ?” ಇತ್ಯಾದಿ.

ಅವರ ಪ್ರಶ್ನಗೆ ನನ್ನ ಉತ್ತರ: “ನಾನು ಎಷ್ಟು ಸಮಯ ಬದುಕಿರುತ್ತೇನೋ ಅಷ್ಟು ದಿನ ಈ ಕೊಂಡರೆ ನಿಮಗೆ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ನಾನಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲವೂ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಚುಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತಪ್ಪದ ತಿಂಗಳಿಗೂ ಮೈ ವಕ್ರಸುತ್ತೇನೆ.” ಆಗ ಅವರಿಂದ “ಭಿ! ಪಾಪ” ಎಂಬ ಕನಿಕರದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಬೇಕಾಯಿತು. ನಾನೂ ಅವರ ಮರುಕವನ್ನು ದೂಡ್ಣ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆ!

“ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಪೇನ್ಸಿಲಿನ್ ಇಂಜಿನೀಯರ ಹಾಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬ 12 ವರ್ಷದ ಹುಡುಗ. ಅವನು ನೋವಿನಿಂದ ಒದ್ದಾಡುವುದು ನೋಡಿದರೆ ದುಃಖವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಚುಚ್ಚುಮುದ್ದು ಹಾಕಿಕೊಂಡಾದ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ನೋವಾಗುತ್ತದೆಯಂತೆ ಹೌದೆ? ಎಷ್ಟು ದಿನ ನೋವಿರುತ್ತದೆ?”

“ಹೌದು. ನಾಲ್ಕು ದಿನ ನೋವಿರುತ್ತದೆ. ಅಭ್ಯಾಸವಾದ ಮೇಲೆ ಚರ್ಮ ಜಡ್ಣಗಟ್ಟಿಯೋ ಏನೋ ಈಗ 2 ದಿನ ಅದರ ಕೀರಿಕಿರಿ ಇರುತ್ತದೆಯ್ದು” ಎಂದೆ. ನನ್ನಂತೆ ಭಾಗ್ಯವಂತೆರು ಇನ್ನೂ 4 ಜನ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಇನ್ನು ಕೆಲವು ನಸ್ರಾಗಳು ಕರ್ತವ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪ್ರಶ್ನಗಳಲ್ಲದೆ ವ್ಯೇಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಶ್ನಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೂ ಉಚಿತ ಸಲಹೆಗಳನ್ನೂ ಧಾರಾಳವಾಗಿಯೇ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದುಬಾರಿ ಒಬ್ಬ ನಸ್ರಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು “ನಿಮಗೆಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ಒಬ್ಬು ಮಗಳು”

“ಏಕೆ ಗಂಡು (ಭೂಪತಿಗುಂಡು) ಮಗು ಬೇಡವೇ?” ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ತಟ್ಟನೆ ಬಂತು. ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಉತ್ತರಿಸಲೇ ಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕೋಲ್ಗೆಟ್ ನಗುವನ್ನು ಬೀರಿದರಾಯಿತು!

ಎನ್ನೊ ಪ್ರತ್ಯೇ ಕೇಳದೆ ಸ್ಥಿರಪ್ರಜ್ಞರಂತೆ (ನನ್ನಂತೆ!) ಇರುವ ನಸ್ರಾಗಳೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಚುಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದವರಿಗೆ ಚುಚ್ಚಿ ಕೆಳುಹಿಸಿ ತಮ್ಮ ಪಾಡಿಗೆ ತಾವಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥವರ ಬಳಿ ಚೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪುಣ್ಯ ಬೇಕು! ಪ್ರತಿಇಸಲವೂ ಅಂಥವರೇ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ.

ಒಮ್ಮೆ ನನಗೆ ಸೂಜಿ ಚುಚ್ಚುವ ಸೌಭಾಗ್ಯ ವಿಮಲ ಎಂಬ ನಸ್ರಾ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂತು. ಪೆನ್ನಿಲಿನ್ನ ಓಟಧಿ ಪುಡಿ ರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ನೀರುಮಾಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಚುಚ್ಚಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಓಟಧಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ದ್ರವ ಒಳಗೆ ಹೋಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ವಿಮಲ ಚುಚ್ಚುವಾಗ ಅಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನನಗೆ ಎದುರಾಯಿತು. ಅನಂತರ ಪುನಃ ಚುಚ್ಚಿದ್ದು. ಜಪ್ಪುಯ್ಯ ಅಂದರೂ ಓಟಧಿ ಒಳಗೆ ಇಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಓಟಧಿ ನನ್ನ ಮೈಗೆ ಹಾಗೂ ಅವಳ ಮುಖಕ್ಕೆ ಪ್ರೋಕ್ಷಣ ಆಯಿತು. ‘ಮದ್ದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದೆ. ಭಯದಿಂದ ವಿಮಲ ಬೆವರಿದ್ದಳು. ಹಾಗೆಂದು ಅವಳು ಒಟ್ಟಿಕೊಂಡರೆ ಅವಮಾನವಲ್ಲವೇ? ’ಓಟಧಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿದೆ. ಏನೊ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊರಗೆ ಬಂದಿದೆ ಅಷ್ಟೇ. ಅದು ಸೂಜಿ ಸರಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾದದ್ದು’ ಎಂದು ತನ್ನ ತಪ್ಪನೆಲ್ಲ ಸೂಜಿಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಿದ್ದು. ‘ಕುಣಿಯಲಾರದವರು ನೆಲ ಡೋಂಕು ಅಂದಂತೆ!’

ಅವಳ ಮೇಲೆ ದೂರು ಹೇಳಿದರೆ ಅವಳ ಕೆಲಸಕ್ಕೇ ಸಂಚಕಾರ. ಪಾಪ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನು ತಾಪತ್ರಯವಿದೆಯೋ ಏನೋ? ನನ್ನಿಂದಾಗಿ ಅವಳ ಕೆಲಸ ಹೋಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರುವುದು ಬೇಡ ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾದೆ. ಅನಂತರ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಇಂದು ಚುಚ್ಚಲು ವಿಮಲ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ ಎಂದು ಹಾರ್ಡೆಸ್ಟಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಹಾರ್ಡೆಕೆಯಿಂದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಆಮೇಲೆ ಇದುವರೆಗೂ ಅವಳಿಂದ ಚುಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ

ಸುದ್ದೇವ ಸನಗೊಡಗಿ ಬರಲ್ಲಿ ಅಸ್ತ್ರೀಯಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅಥ ಮುಖಿದರ್ಶನ ಆಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಕಂಡಾಗ ನಾನು ಹಲ್ಲು ಕಿರಿಯುತ್ತೇನೆ, ಅವಕೂ ಯಾಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಸುತ್ತಾಣೆ.

ಕೆಲವು ನಸ್ರಾಗಳು ಚುಚ್ಚುಮುದ್ದು ಕೊಡುವಾಗ 'ನೋವಾಯಿತಾ?' ಎಂದು ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಕೇಳಿ, ಅನಂತರ ಆ ಜಾಗವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಸಾಜು ಮಾಡಿ ಕಣುಹಿಸುತ್ತಾರೆ. (ಪನ್ನಿಲಿನೊ ಚುಚ್ಚುಮುದ್ದು ಕೊಟ್ಟ ನಂತರ ಮಸಾಜು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನೋವು ಸ್ವಲ್ಪ ಶಮನಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.) ಇನ್ನು ಕೆಲವು ನಸ್ರಾಗಳು ಚುಚ್ಚಿದ ಮೇಲೆ ಆ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಯತ್ತಿಇಟ್ಟುಉಜ್ಜೀಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದಂದು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ನೋವು ಅನುಭವಿಸುವುದು ಚುಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡವರ ಕರ್ಮ! ಅವರಿಗೇನು ಅಲ್ಲವೇ?

★ ★ ★

ಒಂದು ಸಲ ತಿಂಗಳ ಪ್ರಸಾದಕ್ಕಾಗಿ ಆಸ್ತ್ರೀಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಆಗ ಅಲ್ಲಿಸ್ವಾಗತಕಾರಿಣೆ ಕರ್ಮ ಹೊರಹೋಗಿಗಳಿಗೆ ಚೀಟಿ ಕೊಡುವವರು ಹಾಗೂ ಒಬ್ಬಳು ನಸ್ರಾ ಮಾತಾಡುತ್ತಿನಿಂತಿದ್ದರು. ಅವರ ಮಾತು ಬಹಳ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿ ಇತ್ತು. ಹಾಗೆ ನಾನೂ ಕೇಳುತ್ತಿನಿಂತೆ.

"ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅದೆಂತದೂ ಫೋನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರಲ್ಲ ಅಂಥದ್ದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊತ್ತಿಗೂ ಒಬ್ಬರು ಡಾಕ್ಟರು ಮಾತಾಡ್ತ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಎಂಥ ಚಿಂದವದು?" ಅಂದಳು ನಸ್ರಾ.

"ಅದೇನು ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯವಲ್ಲ. ಈಗ ಅದು ಮಾಮೂಲಾಗಿ ಎಲ್ಲರ ಜೋಬಲ್ಲೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಮೊಬೈಲ್ ಫೋನ್ ಎಂದು ಹೆಸರು ಸ್ವಾಗತಕಾರಿಣೆ ವಿವರ ಕೊಟ್ಟಳು.

"ಮಾಮೂಲು ಸರಿ. ಆದರೆ, ರೋಗಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಾಗಲೂ ಅದೆಂತ ಮಾತು ಅದರಲ್ಲಿ? ರೋಗಿಗಳೂ ಆ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಬ್ಯಾಯಿತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ರೋಗಿಗಳಿಂದಲೂ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡರಲ್ಲ ಅವರು. ಎಂಥ ನಾಚಿಕೆಗೇಡು ಅಂತೇನಿ. ಅಂಥ ನಡತೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೇ" ಎಂದು ತನ್ನ ಅಸಮಾಧಾನ ಸೂಚಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೋದಳು ನಸ್ರಾ.

ನಸ್ರಾ ಹೋಗುತ್ತಿರಲ್ಲ. ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಶನಿಯಂತೆ ಅಡ್ಡ ಬಂದೆ. ಅವರ ಮಾತುಕತೆಯ ನಡುವೆ ನಾನು ಹೋಗಿದೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೂ ರಸವತ್ತಾದ ವಿಷಯಗಳು ಬರುತ್ತಿದ್ದುಫೋ ಏನೋ ಎಂದು ಈಗ ಇದನ್ನು ಬರೆಯಿತ್ತಿರುವಾಗ ನನಗನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಚೀಟಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಜರೂರು ಇತ್ತೇ? ಅಲ್ಲ ನಾನು ಕುತ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲಿ ಇವರು ಆರಾಮವಾಗಿ ಹರಟಿ ಹೋಡೆಯಿತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಅಸೂಯೆ ಉಂಟಾದದ್ದರಿಂದಲೋ? ಅಲ್ಲ, ಅವರ ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸುವ ದುರ್ಬಿದ್ದಿ ಬಂತೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ! ಅಂತೂ ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವರವರ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಅಷ್ಟು ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದೆ ನಾನು. ಇಂದಿಗೆ ಇಟ್ಟುಸಾಕಲ್ಲವೇ?

★ ★ ★

ಚೇಣಿ

- ಕ೦.ಭ೦. ಶ್ರೀಷ್ಟಿಮಾತೆ

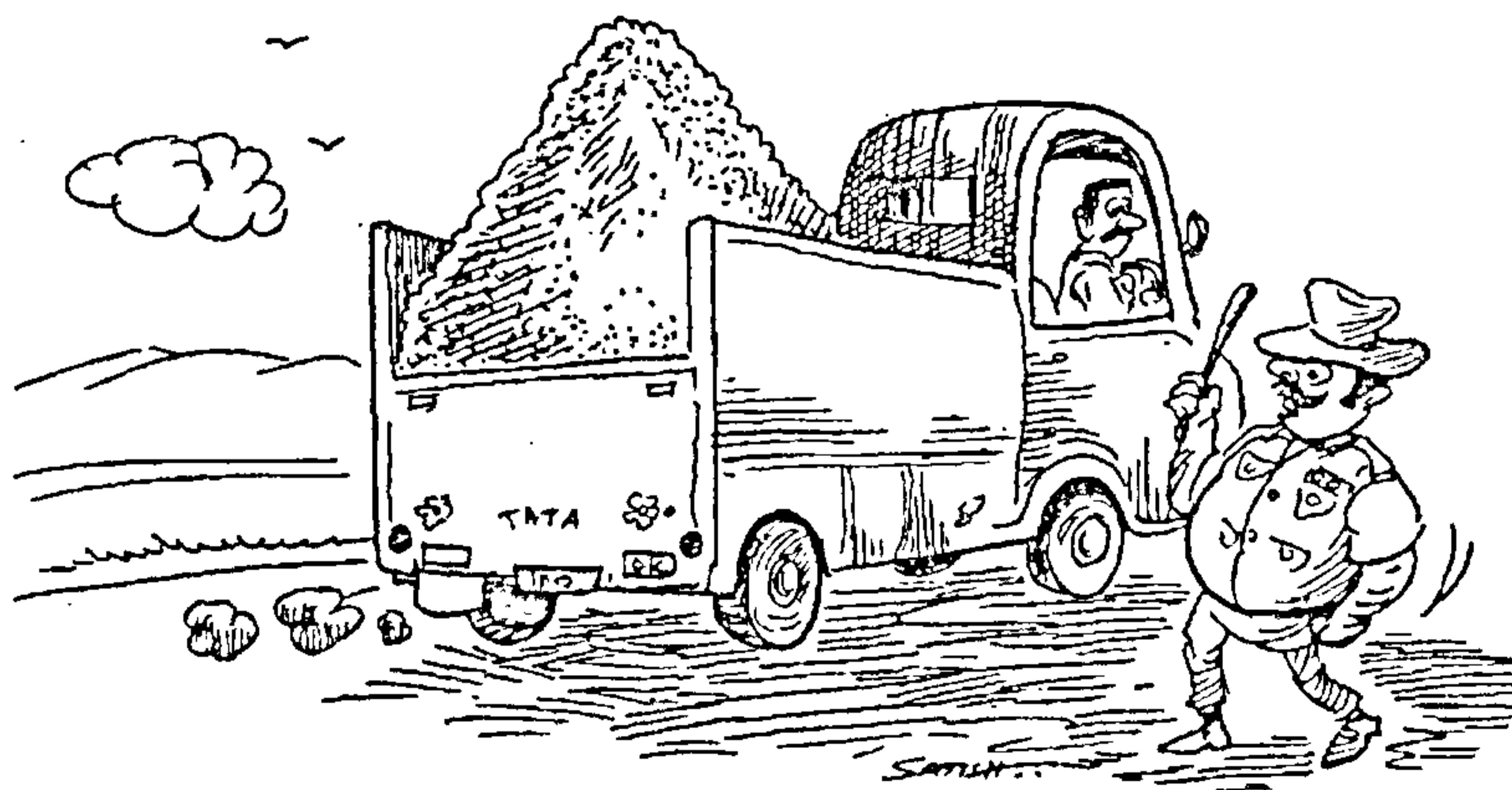
ಚುಮು ಚುಮು ಚೆಳಿಯಲ್ಲಿ ಗಡಗಡ ನಡುಗುತ್ತಾ ನಗರದ ರಿಂಗ್ ರೋಡಿನಲ್ಲಿ ಟ್ರಾಫಿಕ್ ಪೇದ ಮುನ್ನಾಮಿ ಬೇಟೆಯಾಡಲು ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಮಂತ್ರ ಎಂಡಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವನು ಒಂದು ಕೇಸನ್ನೂ ಬಲೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಯಿದ್ದರಿಂದ ಎಸ್.ಎ. ರುದ್ರಮುನಿಯವರು ಅವನಿಗೆ ಉಗಿದು ಉಪ್ಪು ಹಾಕಿದ್ದರು.

ನೈಟು ಹನ್ನೆರಡರಿಂದ ಮುಂಜಾನೇ ಮೂರು ಘಂಟೆಯವರೆಗೆ ಕಾದರೂ, ಎರಡು ಕಟ್ಟು ಬೀಡಿ ಸುಟ್ಟು ಭಸ್ತುವಾಯಿತೇ ವಿನಃ, ಒಂದು ಲಾರಿಯೂ ಅವನ ಕಟ್ಟು ಮುಂದೆ ಹಾದು ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿರಾಸೆಯ ತುಟ್ಟತುದಿಯನ್ನು ಅವನು ಮುಟ್ಟಿದಾಗಲೇ, ಮಂಜು ಮುಸುಕಿದ್ದ ರಿಂಗ್ ರೋಡಿನಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣ ಪುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಲಾರಿಯೊಂದು ಹೆಡ್‌ಲೈಟ್‌ನ ಮೂಕು ಬೆಳಕನ್ನು ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಚೆಲ್ಲಿ ಭುಸಗುಟ್ಟುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದು ಕಂಡು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಕೊಂಚ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು.

“ಇಂದ್ರೋ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬದ್ದಾಸುಗಳ್” ಎಂದು ಪೋಲೀಸ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಗಿದ ಮುನ್ನಾಮಿ. ಡ್ರೆವರು, ಕ್ಲಿನರು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಕ್ಯೆಕಟ್ಟಿ ಅವನ ಮುಂದೆ ನಿಂತ ಮೇಲೆ “ವಯಸ್ಸು ಎಷ್ಟಾಗೆತೆ” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. “ನಂಗೆ ಮೂವತ್ತಾಗೆತೆ. ಇವ ಇನ್ನೂ ಇಪ್ಪತ್ತರಾಗೇ ಅವ್ವೆ” ಎಂದು ಲಾರಿಯ ಚಾಲಕ ವೀರಭದ್ರು, ಹೇಳಿದ.

“ನಿನ್ನ ವಯಸ್ಸುಲ್ಲೋ ನಾ ಕೇಳಿದ್ದು. ಲಾರಿ ವಯಸ್ಸು ಎಷ್ಟಾಗೆತೆ ಅದ್ದ ಬೋಗ್ನು” ಎಂದು ರೇಗಿದ ಮುನ್ನಾಮಿ.

“ಅದಿಮೂರು ತುಂಬಿ, ಅದಿನಾಲ್ಕು ನಡಿತ್ತೆತ್ತಿ,” ಎಂದು ವೀರಭದ್ರು, ತಡವರಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ. ಲಾರಿಯ ಡೇಟ್ ಆಫ್ ಬರ್ತ್ ಅವನಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಬೇಕು? ಅವನೇನು

ಅದರ ಬಳಿಕೆನೇ ಅಚೆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನೆ. ಹದಿನ್ಯೇದು ಪರ್ವ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಪಾಹನಗಳನ್ನು ನಗರಮೊಳಗೆ ಬಿಡುಪುಡಿಲ್ಲಂಬೆಂಬುದನ್ನು ಅವನು ಪೇಪರ್ ಓದಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ಲಾಪಗೆ ಒಂದು ಪರ್ವ ವಯಸ್ಸು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳಿದ್ದು:

“ಎಲ್ಲಿಂದ ಬತ್ತಿದ್ದು?” ಮುನ್ನಾಮಿ ಅದೇ ಜೂರತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಹೇಳಿದ.

“ಇವತ್ತು ಕಿಲೋ ಮೀಟರ್ ದೂರಾಗಿರೋ ಕಾಗಿ ಅಳ್ಳಿಯಂದ ಮಣ್ಣ ತುಂಬೊಂದಿ ಬರ್ತಿದೀವಿ ಸಾರ್...” ಎಂದು ಡ್ರೆವರ್‌ ಹೇಳಿದ.

“ಇವತ್ತು ಕಿಲೋಮೀಟರಿಂದಾನೂ ನೀವು ಒಗೆ ಬುಟ್ಟೊಂದು ಪರಿಸರ ಮಾಲಿನ್ಯ ಮಾಡ್ಬಂದೇ ಬಂದಿರಿ ಅಂತಾತು...” ಎಂದು ಪೇಡ ಮುನ್ನಾಮಿ ಹೇಳಿದಾಗ ವೀರಭದ್ರ, ಹೌಜಾರಿದ.

“ಇಲ್ಲಿ, ಸಾರ್ ಈ ಗಾಡಿ ಒಗೇನೇ ಬುಡೋದಿಲ್ಲ,. ಇದು ಡೀಸೆಲ್ ಗಾಡಿ ಬುದ್ದಿ” ಎಂದು ವೀರಭದ್ರ, ಮತ್ತೊಂದು ಸುಖ್ ಹೇಳಿದ. ಮುನ್ನಾಮಿಗೆ ಈಗ ಯೋಚನೆಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿತು. ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಗಾಡಿ ಹೊಗೆ ಕಾರುತ್ತೆ ಅನ್ನೋದು ಅವನಿಗೆ ಖಾತ್ರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಡೀಸೆಲ್ ಗಾಡಿ ಹೊಗೆ ಕಾರುತ್ತದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಅನ್ನವುದು ಅವನಿಗೆ ನಿಖಿರವಾಗಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇಯಿದ್ದದರಿಂದ ವೀರಭದ್ರ, ಏನ ಮಾತನ್ನು ಅವನು ನಂಬಿದೆ.

ಲಾರಿಗೆ ಸುಣ್ಣ ಬಣ್ಣ ಮಾಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಬ್ರಾಯಂಡ್ ನ್ಯೂ ಗಾಡಿಯ ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಹೊಗೆ ಕಾರಿಲ್ಲದೆಯಿರೋದಿರಿಂದ ಪರಿಸರ ಮಾಲಿನ್ಯದ ನೆವೆ ಇಟ್ಟೊಂದು ಕೇಸು ಬುಕ್ ಮಾಡೋ ಹಾಗೂ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯ ಕಾನೂನು ಭಂಗಕ್ಕೆ ಈ ಗಾಡಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯೋದೆಂಬುದು ತಿಳಿಯದೆ ಮುನ್ನಾಮಿ ಚಿಂತಿತನಾದ.

“ಸಬ್ಬ ಮಾಲಿನ್ಯ ಅಂತೂ ಆಗ್ನೇತಿ ಇವತ್ತು ಕಿಲೋ ಮೀಟರ್ ದೂರಾಗಿಂದ ಆರನ್ ಒಡ್ಡೊಒಡ್ಡೊ ಸಬ್ಬ ಮಾಲಿನ್ಯ ಮಾಡೇ ಇರ್ತಿರಿ. ಟೇಸನ್ನೆ ನಡಿರಿ. ಆಮ್ಮಾಕೆ ಎಂಗೆ ಕೇಸು ಆಕ್ರೇಕೂಂತ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡೋವ” ಎಂದು ಮುನ್ನಾಮಿ ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದ ಅವನಿಗೆ, ಈ ಲಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಒಂದಾದರೂ ಕೇಸು ಹಾಕಿ, ಮನ್ದಿಳಿ ಕೋಟಾನ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಪೂರ್ವಸೋಣ ಅಂಬೋ ಬಯಕೆ.

“ಅಯ್ಯಾಯ್ಯೋ ಸಬ್ಬ ಮಾಲಿನ್ಯ ಎಂಗಾಯ್ದೆ ಸಾರ್. ಗಾಡಿಗೆ ಆರನ್ನೇ ಮಡಗಿಲ್ಲಾಲ್ಲಾ ಸಾರ್ ನಾವು....” ಎಂದು ವೀರಭದ್ರ, ಹೇಳಿದಾಗ ಮುನ್ನಾಮಿಯ ಮುವಿ ಬಾಡಿತು. “ಹಳೇ ಗಾಡಿಯಾದೂ, ಹೊಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಪರಿಸರ ಮಾಲಿನ್ಯ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಹಾರನ್ ಹೊಡ್ಡು, ಗಡ ಗಡ ಶಬ್ದ ಮಾಡಿ ಶಬ್ದ ಮಾಲಿನ್ಯ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಗಾಡಿಗೆ ಹದಿನ್ಯೇದು ವರ್ಷವಾದರೇನು, ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷವಾದರೇನು. ಇಂಥಹ ಲಾರಿಗಳ್ಳ ನಗರಮೊಳಗೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ತಪ್ಪೇನು?” ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾ ಮುನ್ನಾಮಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಾಗ, ವೀರಭದ್ರ, ಲಾರಿಯನ್ನು ಡ್ರೆವ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಣ್ಣರೇಯಾಗಿದ್ದು.

★ ★ ★

ಸಾಮ್ಯವಾದ ಅಂದ್ರ ಇದೇ ಅಲ್ತೈ...

- ವ್ಯೇ.ಎನ್. ಗಂಡೂರಿವ್

ಕಚೇರಿಯನ್ನು ಉರ ಹೊರಗಿನ ವಲಯದಲ್ಲಿರುವ ಹೊಸ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಗೊಣಗಾಡತೋಡಿದರು. ಆದರೂ ಮೇಲಿನಿಂದ ಬಂದ ಮುಕುಂ ಎಂದ ಮೇಲೆ ಬರೇ ಗೊಣಗಾಟವೇ ಹೊರತು ಯಾರೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವ ದೈತ್ಯರ್ವಾಣಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವಸ ಕಚೇರಿ ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಯಾರಾದರೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ಯಾವುದಾದರೂಂದು ಕಾಂಪಿಕೇಶನಾಗೆ ಬಂದರೆ ಸಾಕು “ಅಲ್ರೀ, ನಾವೇನು ಷ್ಪೇಲ್ನ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದು ಬೇಡ್ನಾ? ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ತಂದು ಘಾಕೆ ಬಿಟ್ಟರುವಾಗ ಯಾವ ಕಡತ ಎಲ್ಲಿದೆಯೋ ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು” ಎಂಬ ವಾಕ್ಯಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯವರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉದುರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅರ್ಥಮಾತ್ರ ಒಂದೇ ಆಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಡೆಂದು ಏಕೆ ಗೊಣಗಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂದರೆ ಕಚೇರಿಯ ಸುತ್ತ ಕಾಡಿನಂತೆ ಬೆಳೆದ ಮಾಪು, ತೆಂಗು, ಹಲಸು, ಸಪ್ರೋಟ ಮರಗಳಿಂದ ತುಂಬಹೋಗಿದ್ದು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಕಾಡಿನ ಮಧ್ಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಂತೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿವಸ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಅದೂ ಹಚ್ಚಿಹನ್ನು ನಡುವೆ, ಫಲಭರಿತ ಮರಗಳ ಮಧ್ಯ ಇದ್ದಾಗ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಉಲ್ಲಾಸಭರಿತ ಜೀವನ, ಸಂಚಯಾಗುವುದೇ ತಿಳಿಯತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಾ ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಡದೊಳಗೆ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದರೂ ಘ್ಯಾನಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ಸುತ್ತಲಿನ ನೆರಳಿನಿಂದ ತಂಪಾದ ಹವೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಲವಲವಿಕೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಹಚ್ಚಿಹೊತ್ತು ಇದ್ದುಬಿಡೋಣವೆನ್ನಿಸಿ ಬಿಡುವುದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿದ್ದವು. ಒಂದು ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಚೇರಿ ಮುಗಿಸಿ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟರೆ ಸಾಕು ಸುಡುಬಿಸಿಲು. ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವುದು ವಾಸಿ ಎನಿಸಿದರೆ ಫಲಭರಿತ ಮರಗಳಿಂದ ಪರಮೇಶ್ವಿ ಹಣ್ಣುದುರಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಉಚಿತವಾಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಫಲಾಹಾರ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಈ ಹೊಸ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ

ಒಗ್ಗೊಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡತೋಡಿತು. ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಕೆಲವರ ಅರೋಗ್ಯವೂ ಸುಧಾಪಿಸಿತೆಂದರೂ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಲ್ಲ ಎನಿಸಿತು.

ಕಡೆಗೆ ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಕಚೇರಿಯ ವಿಭಾಗಗಳು ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಡದೊಳಕ್ಕೆ ಸ್ಥಾಂತರಗೊಂಡಾಗ ಬೆಳೆದಿದ್ದು, ಘಲಕೊಡುವ ಪ್ರಕ್ರಗಳಿಗೂ ಹೊಡಲಿಯ ಕಾವು ತಲುಪಿದ್ದು ಅನಿವಾರ್ಯವೆನಿಸಿತು.

ಆದರೆ ಕಡೆಗೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದು ಹಲಸಿನ ಮರವೊಂದೇ. ಹಣ್ಣೆನ ಕಾಲ ತುರುವಾದರೆ ಸಾಕು ಎಲ್ಲ ವಿಭಾಗದವರ ಕಣ್ಣು ಈ ಹಲಸಿನ ಮರದ ಮೇಲೇ ಬೀಳತೋಡಿತು.

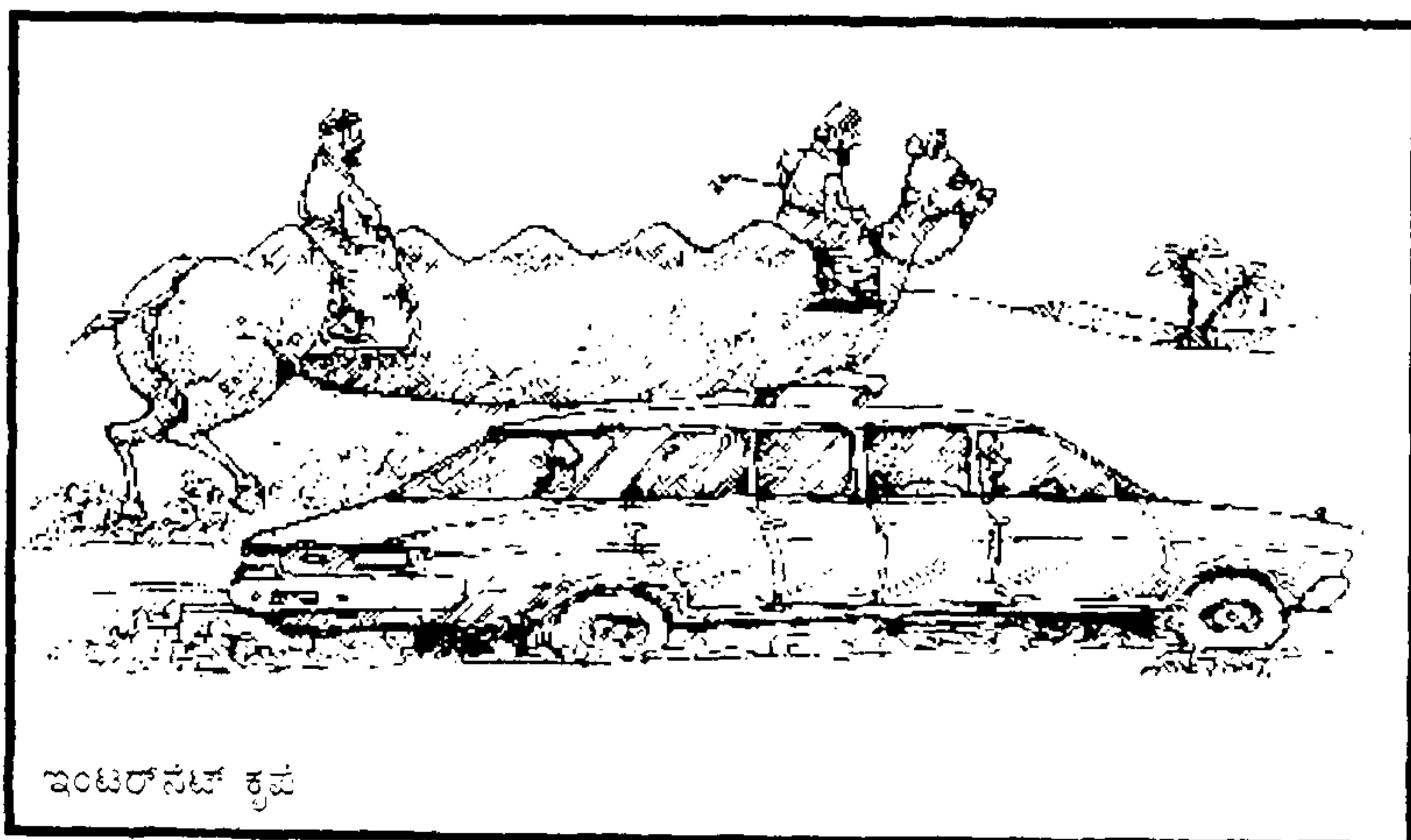
ಕಚೇರಿಯ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಈ ಹಲಸಿನ ಮರದ ಮೇಲೆ ಮೊದಲು ಸ್ಥಾಂತರಗೊಂಡ ನಾವುಗಳು ಹಕ್ಕು ಸ್ವಾಫಿಸಲು ಹೆಣಗಿದರೆ, ಇತರೇ ವಿಭಾಗದವರೂ ತಮಗೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಭಾಗ ಹೊಡಬೇಕೆಂದು ವಾದಿಸತೋಡಿದರು. ಕಡೆಗೆ ಈ ಜಗತ್ತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಸಾಕು, ಯಾವುದೋ ವಿಭಾಗದವರು ಸಂಜೀವೇಳಿ ಕರ್ದು, ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣು ಇಳಿಸಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಕಾಯನ್ನು ಇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕಟ್ಟಡದೊಳಗೆ ಇಟ್ಟರೆ ಹಣ್ಣಾದ ಮೇಲೆ ವಾಸನೆ ಬರದೇ? ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣನ್ನು, ಹೆಣವನ್ನು ಬಚ್ಚಿಡಲಾದೀತೇ? ಎಂದಿದ್ದರೂ ವಾಸನೆ ಹೊಡೆಯಲೇಬೇಕು! ಸರಿ ಯಾವನು ಕಿತ್ತಿದ್ದು, ಯಾರನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಿತ್ತು? ಎಂದು ಜಗತ್ ತುರುವಾಗಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ನಾವು ಮೊದಲು ಬೆಳೆಸಿದ್ದು ಎಂದು ನಾವು ವಾದ ಮಂಡಿಸಿದರೆ, ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿಭಾಗದ ಸಮೀಪವಿರುವುದು ನಮಗೆ ಸೇರಿದ್ದು, ಹಣ್ಣು ಬಿಡಿಸಿದ ನಂತರ ಬೇಕಾದರೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ತೊಳೆ ಹೊಡೈವೆ ಎಂದು ಪಕ್ಕದ ವಿಭಾಗದವರು. ಹೀಗೆ ದಿನವೂ ಜಗತ್, ಉಂಟದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಾದ-ಪ್ರತಿವಾದಗಳು ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣೆನ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಸದೆಯುತ್ತಿದ್ದು, ಕೆಲವರು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಯಾವ ಹಣ್ಣನ್ನು ಇಂದು ಇಳಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಹಾಕತೋಡಿದರೆ ಪಾಪ ಹಲಸಿನ ಮರ ಇದಕ್ಕೆ ಮೂಕ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಬೆಳೆದ ಜಗತ್ ಎಲ್ಲ ವಿಭಾಗಕ್ಕೂ ಹಚ್ಚಿ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸಾಮರಸ್ಯ ಹೋಗಿ ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೂ ತಲುಪಿ ನ್ಯಾಯ ಪಂಚಾಯಿತ್ತ ಕಟ್ಟಿ ಹತ್ತತೋಡಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿಭಾಗದ ಪರಮೇಶ್ವರೀ ಮುಂದಾಗಿ ಒಂದು ಒಂದು ಬಿಳಿ ಬಣ್ಣಾದ ಡಬ್ಬ ಒಂದು ಬ್ರಹ್ಮ ಕೊಂಡು ತಂದ. ಅಂದು ಉಂಟಾದ ನಂತರ

ಎಲ್ಲರೂ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತು ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಸರಸರ ಮರವೇರಿದ ಪರಮೇಶ್ವಿ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವನೇ ಕಿರುಹಾಕಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆಂಬ ಸಂಶಯದಿಂದ ಕೆಳಗಡೆ ಭಾರಿ ಹೋಲಾಹಲವೇ ಷ್ಟುರಂಭವಾಗಿ, ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಮರಹತ್ತಲಾಗದೆ ಕೈಕೈ ಹಿಸುಕಿಕೊಂಡು, ಮರ ಹತ್ತುವರನ್ನು ಮಡುಕಿಕೊಂಡು ಕರೆತರಲು ಓಡಿದರು - ತಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಹಣ್ಣನ್ನು ಕಿರುಹೋಳ್ಳಲು ನೋಡುನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮರವೇರಿ ಕುಳಿತ ಪರಮೇಶ್ವಿ ಒಂದೊಂದು ಹಣ್ಣನ ಮೇಲೂ ಒಂದೊಂದು ಸಂಖ್ಯೆ ಬರೆದ. ಇಳಿದು ಒಂದನೇ ಚೀಟಿ ತೆಗೆದು “ಒಂದನೆಯ ನಂಬು,... ಈ ದಿಪಾರ್ವಮೆಂಟಿಗೆ, 2ನೇ ನಂಬು,... ಈ ದಿಪಾರ್ವಮೆಂಟಿಗೆ, ಮೂರನೆಯದು... ಈ ದಿಪಾರ್ವಮೆಂಟಿಗೆ ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲಾ ದಿಪಾಟ್‌ಮೆಂಟ್‌ದೂ ಓದಿ, ಅವರವರು ಹಣ್ಣಾದ ಮ್ಯಾಲೆ ಇಳಿಸ್ತುಳ್ಳಾದು, ಯಾರಾದು, ಅವರ್ಗೆ ಸೇರ್ದೇ ಇದ್ದದ್ದಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಿದೆ, ಕೈ ಕತ್ತರಿಸಿಬಿಡ್ತೇನಿ” ಎಂದು ತಾರೀತು ಮಾಡಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಇದು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸಾಮ್ಯವಾದವೇ! ಸರಿ ಎನಿಸಿತು.

ಈಗ ಜಗತ್ ಬಗೆ ಹರಿದಿದೆ. ಅವರವರಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದನ್ನು ಅವರವರೇ ಕಿರುತ್ತಿನ್ನುವುದು ಹಾಗಿರಲಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಹಣ್ಣನ್ನು ಇತರರಿಗೂ ಹಂಚಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ... ಜಗತ್ ಕದನವಿಲ್ಲದೆ ಸಮಾಲು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಿಗುತ್ತದೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಪುಢಾರಿಗಳು “ಸಾಮ್ಯವಾದ, ಸಮಾಜವಾದವೆಂದರೆ ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣ ತಿಂದ ರೀತಿ ಇಚ್ಛೇಕು” ಎಂದು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಪಲುಕುವುದನ್ನು ಇಂದು ನೀವು ಕೇಳಬಹುದು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ - ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ

1. ಜೂನ್. 2003ರ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ “ರಾಮಚಂದ್ರ ಕಳಸಿದ ಕಥೆ” ಎಂಬ ಶಿಂಗಿಕೆಯಡಿ ಶಿವು ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ ಓದುಗರನ್ನು ಚೆಚ್ಚಿಗೆ ಎಳೆದಿದ್ದಾರೆ. ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಬೌದ್ಧಿಕ ಯಂತೆದಲ್ಲಿ ಈ ಕುರಿತ ನನ್ನ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಇಂತಿದೆ.
2. ಮೊಟ್ಟೆ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಕಥೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಹೂರಣ ಇದರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಇದೂಂದು ಫಾಟನೆ. ಶಿವು ಅವರ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾದ ಸಾತ್ವಿಕ ಕೋರ್ಧಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಭಿಮಾನ ಹಿನ್ನಲೆಯನ್ನೊದಗಿಸಿದೆ ಎನ್ನಬಹುದು. ಸ್ವಾಭಿಮಾನವುಳ್ಳ ಯಾರೇ ಆಗಲೀ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶಿವು ಅವರಂತೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುವುದು ಸಹಜ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾಗತಾರ್ಥ. “Blood is thicker than water” ಎಂಬ ಹೇಳಿಕೆಗೆ ಮೇಲೆನ ಫಾಟನೆ ಒಂದು ನಿದರ್ಶನ.
3. 21ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಫಾಟನೆಗಳು ನಡೆದಾವು ಎಂಬುದು ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಸತ್ಯ. “ನೋಡಿ ಸ್ವಾಮಿ! ನಾವಿರೋದೇ ಹೀಗೆ” - ಎಂಬಂತೆ ನಿರ್ವಿಕಲ್ಯಾಂಕನ, ನಿರಭಿಮಾನಿಗಳು ಕಥೆ(?) ಯಲ್ಲಿನ ಕವ್ಯ ಮನುಷ್ಯನಂತೆ ವರ್ತಿಸಬಹುದು. ಅಂತಹವರ ವರ್ತನೆ ಖಿಂಡನೀಯ.
4. ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕದಲ್ಲಿ ರೈಲಿನ ಪ್ರಥಮ ದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಪಯಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಗಾಂಥಿಜಿ ಅವರಿಗಾದ ವರ್ಣಭೇದ ನೀತಿಯ ಅನುಭವವನ್ನು ಈ ಫಾಟನೆ ನೆನಂಬಿಸುತ್ತದೆ. ಗಾಂಥಿಜಿ ಅವರಂತೆ ಕಥೆ(?) ಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕವ್ಯ ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಆಸನೆದಿಂದ ಏಳಿದೇ ಉಗ್ರ ಪ್ರತಿಭಟನೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಆಗ ಆತ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ “ಮಹಾತ್ಮೆ”ನಾಗುತ್ತಿದ್ದ. ಕರಿಯನ ಈ ವರ್ತನೆ ಬೌದ್ಧಿಕ ದೌಬ್ರಹ್ಮಿಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದ ಕನ್ನಡಿಯಾಗಿದೆ.
5. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅಧ್ಯೇತಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ವಿಚಾರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತೀರ್ಮಾನನಿಸುವ ಮುನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯ ಸಲಹೆ ಕೇಳಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಹಾಗಾದಲ್ಲಿ ಅದು ವಿವೇಕ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಶಿವು ಅವರದ್ದು “over reaction” ಅಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ spontaneous & judicious expression.

- ಶ್ರೀ. ನಾರಾಯಣ ಶರ್ಮ

**Down Hole Hammers
&
Button Bits**

Reg. No.: CPMG/KA/BGW-544/2003-05

Mallige Medical Centre

31/32, Crescent Road, Bangalore 560 001.

Phone: 2203333

Mahabodhi Mallige Hospital

T. Mariappa Road, Siddapura,
Jayanagar, Bangalore 560 011.
Phone: 6565678

Fax: 91-80-2265298 E-mail: info@mallige.com
Web: <http://www.mallige.com>